

ARTS- STATION ARTS- STATION

PUBLIKAȚIE A ELEVILOR LICEULUI „UNIREA” FOCȘANI
FONDATA ÎN 1912

ANUL X — NR. 73-74-75 (SERIE NOUĂ) IANUARIE—MARTIE 1981

ÎN NUMĂRUL VIITOR

- P.C.R. — 60
Un drum glorios
- Centenarul nașterii
lui Octavian Goga
— Prof. univ. dr. Ion Dodu Bălan :
„OCTAVIAN GOGA“
— Octavian Goga — inedit
- Reportaj
Pe drumurile literare ale țării ^(VIII)
RĂȘINARI
- Dialog literar
De vorbă cu Dorli Blaga
- In memoriam
MARIN PREDA

REVISTA NOASTRĂ

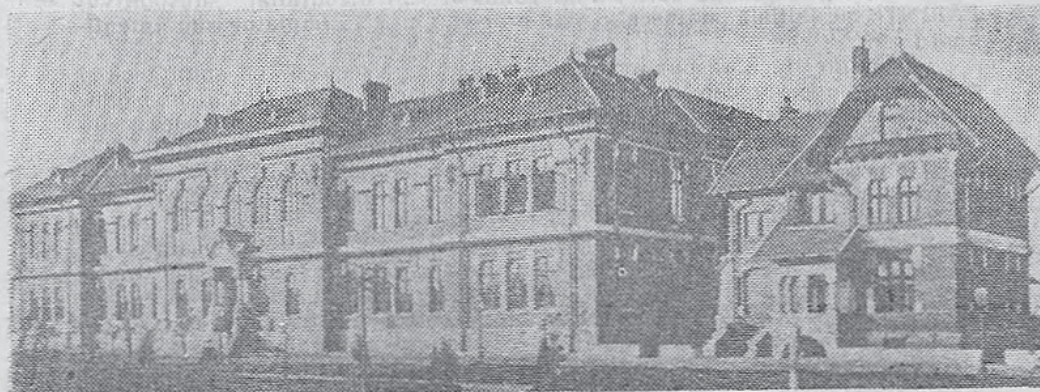

PUBLICAȚIE A ELEVILOR LICEULUI „UNIREA” DIN FOCȘANI,
FONDATĂ ÎN 1912,

DISTINSĂ, ÎN CADRUL CONCURSULUI NAȚIONAL
AL PRESEI ȘCOLARE, CU PREMIUL I, ÎN 1978,
ȘI CU „PREMIUL SPECIAL AL JURIULUI
PENTRU CEA MAI BUNĂ REVISTĂ ȘCOLARĂ DIN ȚARĂ”, ÎN 1979

Fondator : prof. **Dimitrie PAPADOPOL**

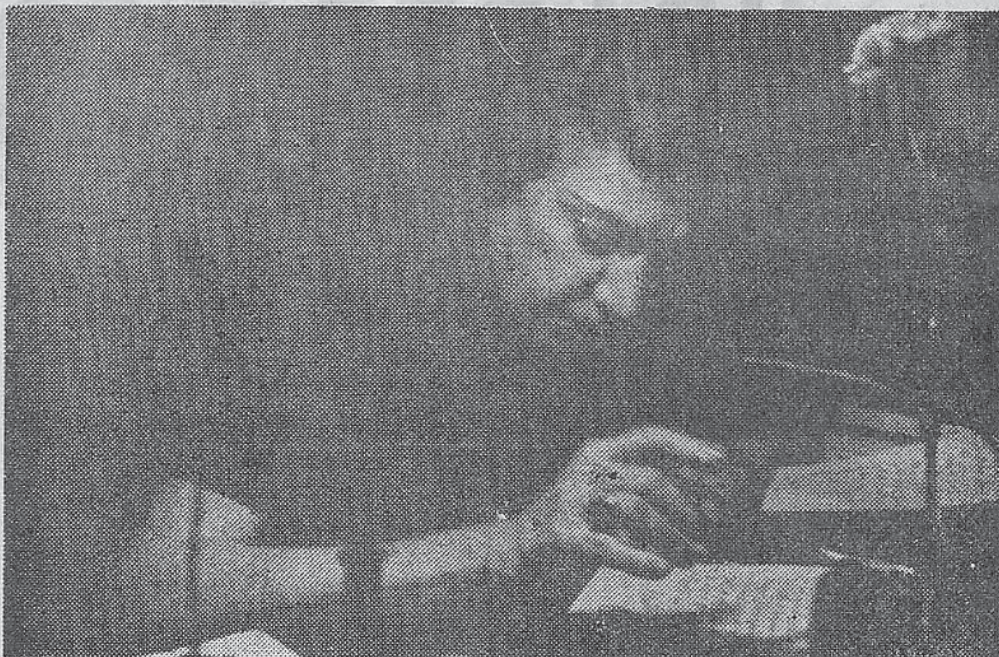
Coordonator : prof. **Petrache DIMA**

DIALOG LITERAR

Oricât s-ar scrie despre un autor, întotdeauna rămân în umbră aspecte pe care numai cei apropiați lui le cunosc. Dezvăluirea lor în cadrul dialogurilor literare pe care le realizăm constituie o modestă contribuție la îmbogățirea fondului de informații menite să pună în adevărata lumină chipul creatorului, și el — om, cu bucuriile și necazurile lui. Și astfel, cititorul îl înțelege și-l îndrăgește mai mult. Acest sentiment l-am încercat și cu prilejul convorbirii pe care am avut-o cu graficiana Mioara Minulescu, fiica celebrului poet simbolist, de la a cărui naștere s-a împlinit un veac, la 7 ianuarie 1981.

— În scrisoarea pe care mi-ați trimis-o, ați ortografiat substantivul PĂRINȚI cu inițială majusculă. Ați procedat așa întâmplător sau intenționat?

— Înainte de a răspunde la întrebarea dv., vreau să vă spun încă o dată, și pe această cale, că am fost foarte plăcut impresionată de exemplarele din „Revista noastră”, pe care mi le-ați trimis și pentru care v-am mulțumit deja prin scrisoare. Am fost impresionată de conținutul lor — chiar v-am citat interviul Celinei Delavrancea, prietena Părinților mei — de aspectul grafic deosebit de interesant. Atât cît mă pricep eu, pot afirma că revista dv. este foarte bună și foarte frumoasă.

Și acum să venim la întrebarea dv. De câte ori dau vreo dedicație sau mă refer în scris la Părinții mei, ortografiez acest cuvânt sau substantivele Mamă și Tată cu inițială majusculă. Asta, sigur, din respectul pe care li-l port. Deci, vă dați seama că este intenționat și nu întâmplător.

— Între părinții dv. a existat și o frumoasă prietenie literară. Poezia i-a unit pe viață, lucru, care desigur, nu v-a rămas neobservat. Cum se manifesta această prietenie?

— Într-adevăr, așa este. În tinerețe, tata a fost cel care a inițiat-o pe mama în poezia franceză și în simbolism. Și nu numai pe ea, ci și pe alți scriitori din generația lui. Fiindcă în momentul când a venit de la Paris, a adus o bibliotecă impresionantă, pe care ați văzut-o și dv. La noi în țară, pe vremea aceea, asemenea cărți nu erau cunoscute. Sint aici ediții rare, ediții princeps, cu toți simbolistii, bineînțeles.

Fără îndoială, poezia i-a unit, însă, asta nu înseamnă că nu aveau câteodată și puncte de vedere divergente. Poate mai mult în ceea ce privește dramaturgia și mai puțin în legătură cu poezia și romanul. Dar dv. mi-ați pus o întrebare foarte precisă, iar eu am să vă răspund printr-o amintire.

Tata era un om ordonat. Venea foarte devreme acasă. Un paradox pentru Ion Minulescu, poate. La 8 seara, era deja la el în odaie și începea să scrie. Mama și eu ne întorceam la ore foarte târzii și diferite. Înainte să se culce, mama intra totdeauna la el în cameră, unde îl găsea lucrînd, cu ceașca de cafea alături, cu trabucul în colțul gurii. Se așezau

Mioara MINULESCU :

„Tata a fost mereu pentru mersul înainte al poeziei, al artelor în general“

și începeau să discute despre ziua pe care au petrecut-o, despre ceea ce au citit și au văzut mai interesant. Acesta era, cred eu, momentul lor de destindere, momentul lor de comunicare sufletească. Cred că mai elocvent poate decît cele pe care vi le-am spus eu acum ar fi ciclul de poezii „Întîlnire în vis”, scris de mama, după trecerea tatălui meu în lumea umbrelor. Sint dedicate lui, nu direct — „Lui Minu” —, ci indirect, prin conținut : în aceste poeme trăiește numai el.

— Se spune despre Ion Minulescu că era un om jovial. Apariția lui în lume descriește frunțile, întreținea flacăra unei veselii generale. Dar în cadrul familie, cum era ?

— Tot ce spun contemporanii lui e purul adevăr. Nu numai în scris, ci și în conversații, limbajul său era extrem de colorat și de bogat. În orice loc, din cauza vervei inepuizabile, totdeauna era punctul central. Și acasă era la fel. Dejunurile noastre erau pline de viață, pentru că întotdeauna ne povestea mici întâmplări petrecute în acea zi. Tot un paradox minulescian : tata respecta cu strictețe ora dejunului. La 1,30, toți ne așezam la masă. Ei bine, conversația din timpul acestor dejunuri era foarte colorată. Uneori era oarecum și violent, cînd își descărca oful, după discuțiile avute cu ministrul și secretarul general de la Ministerul Artelor, unde lucra și el. Aceștia nu înțelegeau să dea destui bani pentru picturi, sculpturi, iar tata neputînd lua acolo o poziție fermă, vocifera de-a

Interviu propus de
prof. Petrache DIMA

(Continuare în pag. 1198)

„Tata a fost mereu pentru mersul înainte al poeziei, al artelor în general“

(Urmare din pag. 1197)

bia acasă: „Auzi, Claudio, cum e posibil?“ Și începea să tipe de-a binelea. Până la urmă se potolea, fiindcă aceste vociferări ale lui — dealtfel și la cafenea se mai aprindea așa — erau o furtună într-un pahar cu apă. În fond, el era de o bunătate excepțională. Asemenea ieșiri erau trecătoare. Peste 10 minute, se potolea și începea să fredoneze. Așa făcea și pe stradă. Dacă mergeai în spatele lui, îl auzai cîntînd încet. Asta era firea lui.

— Exegeții și chiar autorul afirmă că „*Corigent la limba română*“ este un roman autobiografic. Ați încercat vreodată să descoperiți raportul dintre ficțiune și realitate din această carte?

— Vă mărturisesc că, fără să încerc, sau mai bine zis, fără să-mi dau osteneala, am recunoscut imediat acest raport. După părerea mea, realitatea reprezintă cam 90 la sută. Nu-i sută la sută, fiindcă unele lucruri nu puteau fi prezentate așa cum au fost ele. De exemplu, moartea așa-zisei iubite de la Paris. De fapt, e vorba de moartea surorii lui mai mari, din a doua căsătorie a bunicii mele. Deci, el a venit în țară, pentru a participa la înmormîntarea ei și pentru că își mîncase acolo toată averea. Dispariția acestei surori, la care ținea enorm, l-a zdruncinat atît de mult, încît și-a lăsat barbă. În carte, barba a fost lăsată ca să nu fie recunoscut de creditori. Nu-i plăcea să-și dezvăluie în fața oricui sentimentele.

— Cu excepția criticii didactice, care a împiedicat pătrunderea operei lui Minulescu în manualele școlare, în perioada interbelică, publicul cititor, mai cu seamă — și aceasta este lucrul cel mai important — i-a primit cu entuziasm scrierile sale. Unele piese, ca de exemplu „*Alegro ma non troppo*“ și „*Amantul anonim*“ — aceasta din urmă, scoasă de pe afișul Teatrului Național din București, sub influența criticii literare, spune Vasile Netea — s-au jucat la Budapesta și Bratislava, unde au repurtat „unul din cele mai remarcabile succese obținute de autorii noștri dramatici, din-

(Continuare în pag. 1214)

Ion Minulescu, înainte de 1910. (Fotografie inedită. Colecția Mioara Minulescu).

Ion Minulescu, de la a cărui naștere s-au împlinit la 7 ianuarie o sută de ani, e unul dintre poeții prin care procesul de restructurare a expresiei lirice în spirit modern, de sincronizare a literaturii române cu arta nouă europeană, început către sfârșitul precedentului secol prin acțiunea lui Al. Macedonski, înscrie în primele două decenii ale secolului nostru, în special în jurul anului 1910, o etapă hotărâtoare.

Stea de întâia mărime în constelația poeziei simboliste românești, autorul **Romanțelor pentru mai târziu** nu strălucește, la modul absolut, mai intens decât celălalt astru de maximă luminozitate al respectivei constelații, Bacovia, născut în același an, dar istoricește privit, el deține încontestabil, poziția **alfa**. Nimeni n-a acționat, în epocă, mai susținut și cu mai multă eficacitate pentru reorientarea estetică a scrisului. Atras de poezia modernă încă din școală, Minulescu s-a familiarizat cu ea pe deplin la Paris, unde a petrecut, după absolvirea liceului, cîtiva ani, iar după înapoierea în țară (1904) a devenit principala ei „clopotar”: „clopotarul revoluției lirice românești”, în formularea lui B. Fundoianu. Tânărul poet n-a participat la insurecția artistică doar prin faptul de a fi scris altfel decât confrății fideli tradiției, ci și printr-un militantism publicistic menit să primenească atmosfera vieții literare a timpului, să zdruncine platitudinea gusturilor și inerția concepțiilor, să fringă rezistența față de noile moduri poetice. Scoțind în 1908 *Revista celorlalți* iar în 1912 *Insula*, Ion Minulescu a jucat, în perioada maximei evoluții a simbolismului românesc, un rol analog celui îndeplinit de Macedonski în anii cînd simbolismul își făcea — prin el și prin adepții săi — apariția în literatura noastră. Întemeietorul *Literatorului* și-a asumat, nu-i vorba, și după 1900 calitatea de director de conștiință literară, întreținînd în continuare faimosul cenaciu, inspirînd orientarea unor publicații (*Forță morală*, *Carmen*, *Ileana*, *Pleiada*), făcînd să apară, intermitent, noi serii ale revistei fondate în 1880, însă poeții tineri se simțeau, probabil, mai în largul lor alături de colegul din aceeași generație, și mișcarea animată de către Minulescu exercită, astfel, o acțiune propulsivă mai eficace decît gruparea aflată sub directul patronaj al Maestrului. Prin Ion Minulescu și prin ceilalți poeți de orientare modernă din generația lui (G. Bacovia, N. Davidescu, Al. T. Stamatiad, Claudia Millian, D. Karnabatt, D. Iacobescu, Emil Isac ș.a.) simbolismul a devenit, în literatura română, un **curent**, în accepția plenară a termenului.

Înregistrînd **rolul** lui Minulescu în acțiunea de înnoire a creației, istoria literară îi recunoaște lampadaforului simbolist, firește, și **locul** pe care și l-a obținut, pe drept, în ierarhia valorilor estetice naționale. Prin el s-a îmbogățit considerabil, modernizîndu-se, vocabularul poeziei. Rare pînă la apariția, în 1908, a **Romanțelor pentru mai târziu**, neologismele pătrund, cu acest volum, și cu cele următoare (*De vorbă cu mine însumi*, 1913, *Spovedenii*, 1927, *Strofe pentru toată lumea*, 1930, *Nu sînt ce par a fi...*, 1936), masiv în poezia românească. Versul dobîndește prin Ion Minulescu,

ION MINULESCU

de
prof. univ. dr.

Dumitru MICU

(Urmare din pag. 1199)

o nouă melodicitate, obținută mai cu seamă printr-o orchestrare neobișnuită, prin scandări și fracturări neașteptate ale unităților metrice, prin eliberarea stilurilor de regulile prozodice rigide, prin euritmii savante, rime interioare măiestre, repetiții eufonice, dar și, uneori, prin însăși sonoritatea cuvintelor (indeosebi a numelor de locuri): o sonoritate stranie, exotică. Numeroase procedee — de la introducerea cifrei fatidice trei la utilizarea de reprezentări bizare: decoruri rafinate pînă la perversiune, priveriști macabre — conferă poemelor un ce insolit, le insuflă un aer enigmatic. Pe scurt, se poate afirma că, datorită în bună măsură lui Minulescu, poezia românească și-a schimbat, la începutul secolului al douăzecilea, tonalitatea și figurația.

Minulescu e un mare, incorrigibil sentimental. Un sentimental „balcanic”. „Romanțele” sale sînt „cîntece de lume” pannești în expresie modernă. În ele vibrează sensibilitatea meridională în variantă românească, sensibilitatea „bucureșteanului par excellence” și Caragiale avea motive întemeiate de a le aprecia. În viziunea lui G. Călinescu, „Ion Minulescu (literar vorbind) este un tip caragialean, „un Mitică, un Cațavencu și un Eleutheriu Popescu, deveniți lirici”. Ar trebui, poate, adăugat: un Mitică și un Eleutheriu Popescu, conștienți de ei înșiși, dotați cu inteligență artistică. Ion Minulescu e, simultan, personaj și actor. Trăiește și joacă în același timp; se mimează pe sine însuși. În aceasta și constă deosebirea autodetașării lui de aceea practică de Topîrceanu. La Topîrceanu, autoironia vine de afară. E un produs cerebral, rece, suprapus efuziunii sentimentale, anterioare. Minulescu se dă în spectacol cu candoare. Se confesează și se autopersiflează, comitent. Conștient de postura mai mult sau mai puțin comună în care se află, și-o anulează numai pe jumătate prin detașare ironică. Se complăce în această postură și, făcînd haz de sine însuși, se admiră totodată. Nu rareori se închipuie clown, „măscărici”, „acrobat”, „nebu”. În confesiunea *Nu sînt ce par a fi* o spune de-a dreptul: „Nu le-am permis (eroilor n.n.) decît un singur lux. Un lux, dealtfel, care nu-mi șifona cu nimic amorul meu propriu de autor — luxul de a se prezenta cîteodată în public sub diferite măști de carnaval. În felul acesta am reușit, cred, să-i prezint și pe ei, ca și pe mine, în adevărata lumină a vieții noastre de toate zilele, care nu este decît tot un carnaval, multiplicat la infinit sub aspectul infinit al aceluiași triumfi simbolic; o Colombină, un Pierrot și un Arlechin”.

Original și ca prozator și ca dramaturg (autor al unor volume de narațiuni ciudate, precum *Casa cu geamuri portocalii*, *Cetiți-le noaptea*, al unor romane ca „*Roșu, galben și albastru*, *Corigent la limba română*, al mai multor piese de teatru, între care *Manechinul sentimental*, *Amantul anonim*), Ion Minulescu este și va fi citat îndeosebi pentru poezia sa, care, considerată ironic, apare ca una dintre primele poezii românești viabile ale artei literare de factură modernă.

ION MINULESCU

de

prof. univ. dr.

Dumitru MICU

Autorul „Romanțelor pentru mai târziu” rămîne în literatura română mai ales ca poet. Acela care „s-a exprimat în limba tuturor” (T. Vianu), este un poet al civilizației, al cetățeanului, a cărui sferă tematică este circumscrisă motivelor simboliste: parcurile, grădinile, corăbiile, călătoriile imaginare în regiuni exotice cu nume sonore, somptuoasele ceremonii erotice. Poezia sa este construită pe câteva mituri fundamentale, tratate într-o viziune alegorică, asociată cu retorismul, în esență dorința de a transmite cât mai eficient un anumit mesaj intelectual.

Elementele artei sale — remarcă G. Călinescu — trebuie deduse dintr-o filiație a poeziei cîntate „Romanțe pentru mai târziu” și, într-o mai mică măsură din volumul următor „De vorbă cu mine însumi”, ne descoperă un poet care ambiționează să exprime în versul său și un miraj al inefabilului, al straniului, al enigmaticului, uneori al hughubrului. Macabru simbolist nu reușește, însă, să depășească o anumită credință pitorească, rezultatul unei spontaneități umoristice. Ceea ce e mai valoros în poezia sa ține în bună măsură de latura ei umorist-lirică, formă indirectă a unei critici a convențiilor burgheze. Această expansiune liberă a sentimentelor nu poate aparține decât unui poet de o structură artistică diferită, a cărui teamă inhibitivă de ridicol nu funcționează, promițîndu-și astfel să se joace cu acele „mari absoluturi ale lumii”.

Minulescu este poetul care aduce prin poezia sa mărturia unei noi sensibilități în literatura noastră, o sensibilitate plină de vioiciune cu secrete, dar bogate surse de optimism.

Dar o sferă tematică atît de vastă nu putea să nu se facă simțită și în proza minulesciană, introducîndu-ne în atelierul de alchimist al autorului prin cele două romane cu caracter autobiografic: „Roșu, galben și albastru” (1924) și „Corigent la limba română” (1926). Experiențele sale în domeniul poeziei, abordarea diferitelor genuri de exprimare transpar în proza sa prin simbolul primelor trăiri erotice. Asemeni Hortensiei Papadai-Bengescu, Ion Minulescu scrie un roman de o sensibilă analiză psihologică, dezvăluind lumii simbolul pecelei de foc lăsate asupra conștiinței sale de adolescent de către acel „balaur” care devorează speranțe, trăiri, sentimente și vieți omenestii — războiul. Tenta simbolistă a poeziilor se face simțită în proză, prin volumul de nuvele „Casa cu geamuri porlocalii”. În romanele și nuvelele sale, apare o bătătoare la ochi ținută umoristică, căruia nu i se poate nega savoarea, căci opera sa a reușit să rămînă peste vreme ca o stabilă delectare a spiritului.

Mirela FLORESCU,
Roxana VILCU,
clasa a XII-a B,
Liceul „Al. I. Cuza”

Gînduri despre MINULESCU

EVENIMENT

LA FOCȘANI

FAZA REPUBLICANĂ A CONCURSULUI DE LIMBĂ ȘI LITERATURĂ ROMÂNĂ „MIHAI EMINESCU“, EDIȚIA 1981

Tuturor participanților — o călduroasă urare de succes !

În dinamica nesfârșită a timpului, sînt clipe menite să rămîină adînc în amintire, nu atît prin amploarea faptelor ce le marchează, cit prin semnificația lor.

O asemenea împrejurare este, desigur, desfășurarea Concursului național de limbă și literatură română „Mihai Eminescu“ și a concursurilor interjudețene de limba maghiară și de limba germană la Focșani — orașul care, prin așezare geografică și evenimentele de mare rezonanță istorică ce au avut loc aici, a dobîndit valoare de simbol.

La această sărbătoare a talentului și a nobilului sentiment al frumosului se întîlnesc tineri care, din orice colț de țară ar veni, oricare le-ar fi graiul vorbit acasă, sînt uniți prin destin comun, prin aceleași năzuințe de pace și dreptate socială, prin hotărîrea nestrămutată de a fi părtași la edificarea României socialiste, tot mai înfloritoare în viitorul comunist.

Se întîlnesc în orașul de pe Milcov cei mai înzestrați tineri din rîndul celor care uniți prin dragoste statornică pentru literatură găsesc în paginile cărților lecturile ce povățuiesc nevoia lor spre o lume mai bună, mai demnă, mai pașnică și mai umană.

Bucuroși de oaspeți, noi cei ce trăim și muncim aici, sîntem fericiți că cei veniți vor avea prilejul să cunoască Vrancea, țîntul de legendă și istorie în care amfora timpului este susținută de o parte de anonimul genial, făuritorul nepieritoare balade „Miorița“, iar de cealaltă parte de cei ce înalță durabilă coloană pentru celebrarea anilor pe care-i trăim.

Fără a pierde nici o clipă dragostea pentru munca pămîntului, pentru copacul devenit buciom sau operă sculpturală, pentru ia țesută în flori sau cîntecul bătrînesc, vrîncenii își clădesc viața nouă, în acord cu marile prefaceri cunoscute în întreaga țară în anii socialismului.

Făuritoarele de podoabe vestimentare de ieri sînt astăzi harnice țesătoare în fabrici moderne ; pădurarii munților falnici au devenit muncitori de înaltă calificare în mari combinate ; urmașii oierilor din „Miorița“ dovedesc remarcabile aptitudini industriale.

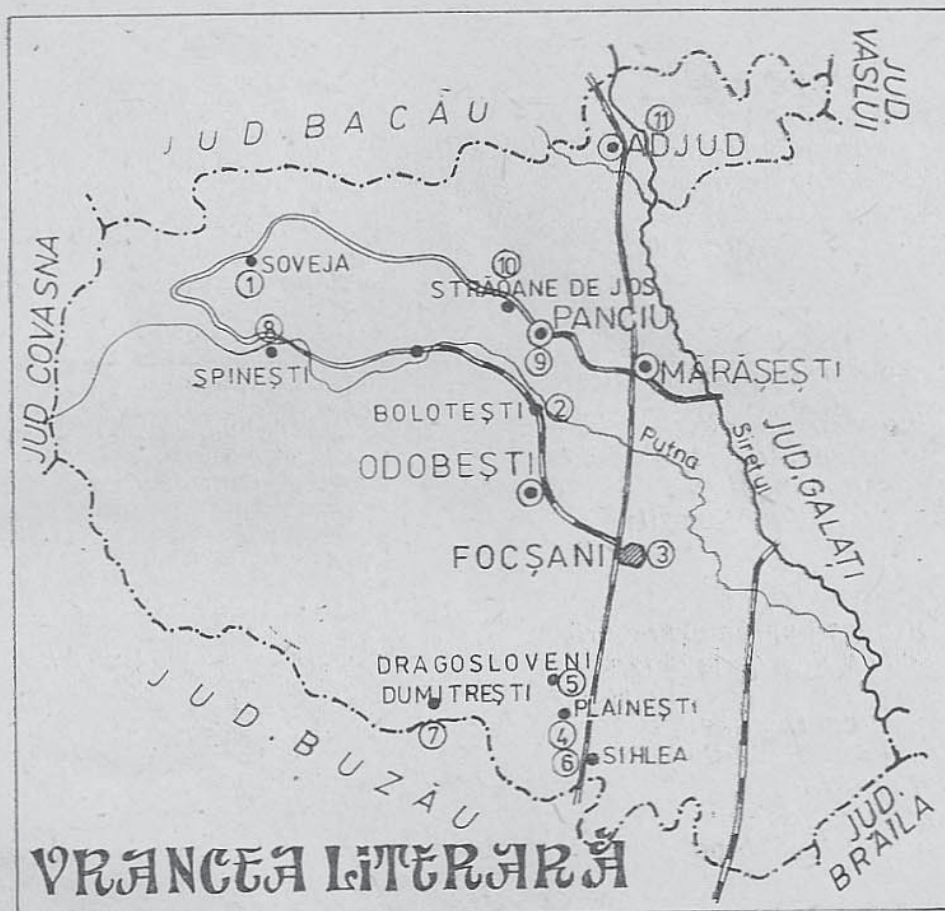
Pe drumurile Vrancei, alături de înfăptuirile zilelor noastre, mărturii ale vitejiei poporului în lupta pentru păstrarea ființei naționale, vorbesc la tot pasul despre UNIREA de acum 122 de ani, oferînd contemporanilor un model și un îndemn la unitate de neclîntit în jurul partidului, al secretarului său general, tovarășul Nicolae Ceaușescu, în lupta pentru o Românie mai bogată și liberă, pentru o lume mai bună și mai dreaptă. Credem că aceste locuri vor avea un puternic ecou în sufletul sensibil, înclinat spre frumusețe al tinerilor participanți la concursul de literatură și un imbold pentru afirmarea lor în viață prin intermediul artei cuvîntului, de a contribui astfel la înălțarea patriei comune.

Fie ca olimpiada de literatură și manifestările ce o vor însoți să devină expresia tuturor năzuințelor de progres, a hotărîrii tinerei generații de a duce mai departe marile valori spirituale ale acestui pămînt, adăugîndu-le astfel la strălucirea eternă a lui Eminescu, spiritul tutelar al celor însetați de „cuvîntul ce exprimă adevărul“!

Tuturor — o călduroasă urare de succes spre gloria țării și izbînda FRUMOSULUI, BINELUI ȘI ADEVĂRULUI !

prof. Aurora STAVRACHE,
inspector școlar general
al județului Vrancea

VRANCEA LITERARĂ

LEGENDĂ

1. „Miorița“
Al. RUSSO
Simion MEHEDINȚI	Constantin APOSTOL
Virgil HUZUM
Florin MUSCALU
Dumitru PRICOP
2. VARLAAM	4. Duiliu ZAMFIRESCU
3. Miron COSTIN
Gr. ALEXANDRESCU
D. DĂSCĂLESCU
I.A. BASSARABESCU
Hortensia PAPADAT —
BENGESCU
I.M. RAȘCU
Anton HOLBAN
Mihail STERIADE
Al. CĂLINESCU
Pavel NEDELICU	5. Al. VLAHUȚĂ
6. Al. SIHLEANU
7. G.M. VLĂDESCU
8. Ion DIACONU
9. Ioan SLAVICI
Ionel BANDRABUR
10. Ion CIOCÎRLAN
11. Dan BOTTA
Emil BOTTA
Ion Larian POSTOLACHE

DINTRE SUTE DE CATARGE

DEBUT

Cărare...

Uite ce cărare am găsit,
uscată de atîția pași
ce și-au strivit sufletele
de coapsele ei înveninate
cu rouă...

Uite ce cărare...

Mi-am purtat trupul privirilor
de-a lungul ochilor ei,
azi, în zori, pentru întîia oară,
și-am găsit dalbe flori
crescute din aluatul pașilor
mulți...

Acum
simt în vene boarea ei sîngerie,
boarea ei dulce, de măduvă
de stejari
prin care-am trecut eu, în zori,
pierzîndu-mi îngîndurat
trupul privirilor,
și-n care am zăbovit
o veșnicie și mai bine...

Am avea timp
să nu uităm,
Dacă ne-am grăbi
să-ncetăm pașii,
pașii noștri frumoși
neiertăți...
Am avea timp
să ne ucidem sufletele
cu puțină frumusețe
și fericire,
fericire fără strigăte,
să vedem chipul de lingă noi,
dacă n-am alerga,
ca bezmeticii,
în jurul focului viu...
Am avea și ziduri
pentru cei ce caută viața,
și loc este,
și sînt mulți cei ce caută viața,
dar nu este timp...
Adică,
dansăm cu ochii închiși
în jurul unui foc viu,
și aruncăm aurul în acel foc,
și vrem să vedem dacă
strălucește și ars...
Continuînd să dansăm
deasupra jăratecului de aur,
o să uităm într-o zi
de LUMINA...

Manole GHEORGHÎȚĂ,
clasa a X-a A

Tensiune...

Stătea cu capul în palme, privind pe sub gene cu ochi de hoj. L-o asculta, nu l-o asculta? Cine știe?! Și inima i se făcuse mică, mică și ticăia neîncetat. Tocmai la materia lui preferată. Dar ce să-i faci? Se mai în-tîmplă! Cînd vrei un film bun renunți și la materia preferată. Oare?

Foile catalogului fișie, se plimbă prin aer și trec spre dreapta, una cîte una. Ochii caută vesel și inima își temperează pentru cîteva clipe ticăitul. Și iarăși a început. Al naibii catalog! Și cînd te gîndești că, la o adică, nu era cine știe ce lecție. Se apropie, fir-ar să fie de toaie. Dacă s-ar lipi acum de vecina ei, cîtă fericire i-ar aduce! Ochii îi licăresc, se mișcă nervos în orbite, fruntea i se încrețește și gura întredeschisă i se strîmbă cu disperare. Dacă ar trece odată! Cel ascultat e la fila lui. Să ți se facă părul măciucă, nu alta! În colțurile clasei pare că se desenau note de trei în grămezi imense. Și lecția se lungea îngrozitor și timpul trece de parcă ar fi răspuns bebeluși nu liceeni. Afurisită lecție! Niciodată n-a fost așa. Și soneria ...tace...

În sfîrșit! S-a terminat! Un oțtat lung s-a auzit în clasă. Ce tensiune, auzi, ce tensiune!

Lenuța PORUMBOIU,
Buzău

DINTRE SUTE DE CATARGE

DEBUT

Arșița secetei

Peste lacrima zăpezii
Zace lanțul rupt vibrînd
Cade luna, zburdă iezii,
În pășunea mea din gînd.
Între cumpeni de fîntînă
Fir de soare-n zări rîzînd,
Adevărul stă pe-o rîină
Brazdă-n iască răsturnînd.
Colții și-i arată melcii
Fildeș negru strălucind.
Umblă-n beznă liliecii
Dur, lugubru hohotînd.
Prin spirale de lumină
Zace lanțul rupt vibrînd,
Luna printre maci
se-anină
În pășunea mea din gînd.

Romică MUNTEANU,
clasa a XII-a,
Liceul sanitar din Focșani

Anotimp

Ceasuri de foc...
Vînt de răsuflare
fierbinte...
Dorințe de jar care
Repetate-n nesperanțe
Obosesc.
Desfrunzește-mă, toamnă,
și pustiește-mă de toate
aceste,
bogății părelnice.

Valeria BOCU,
clasa a IX-a D,
Liceul industrial nr. 5 —
Focșani

Ploua

Ploua cu figurine mici de apă. Între vis și realitate, mama natură își pedepsea fiii pentru poznele făcute în miez de existență.

Ce pozne? Hm! Greu, enorm de greu de definit.

Poate pentru că murdăriseră cerul cu nori de încordare sau cîmpiile cu coșmare; pentru că făcuseră din păsări soli negri și din raze sulite pentru sugarii nevinovați.

Deasupra fiecăruia dintre noi plutea cite un tanc agățat de propria-i existență.

Eram pe cale de a deveni umbrele sufletelor stinse cînd mama-natură ne-a reamintit ceva: ne-a reamintit de apriga dorință a vieții, prin simple picături pure.

Și tancurile s-au ridicat dispărînd după norii ce fugeau de zîmbete.

Jeni BALAN,
clasa a VIII-a A,
Școala generală nr. 7 — Focșani

DINTRE SUTE DE CATARGE

Cronică

Pe-al nostru steag scria
speranță

Și-n el mai tare am crezut.

Furtunile și valul vremii

Ne-au întărit al vieții scut.

Pe-al nostru steag scria iubire

Și nu ne-a dezbinat frăția

Întreaga ură-a celor care

Desmoștenit-au România.

Pe-al nostru steag scria o
doină.

Căci, Mioriță, dorul tău

Îl ascultau tăcuți păstorii

Din Apuseni pînă-n Ceahlău.

Pe-al nostru steag scria —
„Înainte !“

N-am ezitat, ne-am avîntat,

Istoria ne-am făurit-o

Așa, bărbat lîngă bărbat.

Pe-al nostru steag scria
izbîndă,

Căci visul n-a fost efemer.

Se înălța spre zări senine

O stea pe luminosul cer.

Și adunînd la stat istoric

Speranță, cîntec și iubire,

Poporu-n mare sărbătoare

A scris pe tricolor UNIRE.

Lt. Maricel D. POPA,
fost elev al Liceului „Unirea“

Lacul

Lacu-i pustiu și trist, și nemișcat...
Ne-am îndreptat spre el cu pași nesiguri;
Albastrul lui zvicnind a tremurat.
Era pustiu, și trist, și eram singuri..

Am stat pe mal, Apoi ne-am așezat.
În nemișcarea lui părea de piatră.
Cînd mîna mea ușor l-a tu burat
Oglinda-a tresărit infiorată.

Era atât de cald și-ngîndurat
Sub cioburile razelor de lună.
Tîrziu, ne-am ridicat și am plecat,
Dar lacul ne-ntorcea fără să spună.

Cezara GROPER,
clasa a XI-a A

Gînduri

- Sinceritatea nu e totdeauna salutară. Ea poate fi ușor confundată cu cinismul.
- Cînd ajung pe culmile gloriei, unii oameni sînt ca niște aștri care și-au pierdut de mult strălucirea.
- A nu confunda onoarea cu cinstea. Onoarea e subiectivă, cinstea e profundă.
- Gravitarea gîndurilor nu este întotdeauna simbolul profunzimii afective.
- Există o inteligență a sufletului și un suflet al inteligenței. Uneori, în viață, depinde ce alegi!...
- Tinerețea poate fi simbolul fragilității și al gingășiei maturității de mai tîrziu.
- Norocul este floarea perseverenței.
- Fiecare om este un univers într-un unic și delicat mozaic. Sparge mozaicul și vei da de neant!
- Ce-nseamnă a fi tu însuși? A încerca să afli, a înțelege și a te respecta pentru ceea ce înțelegi.

Constanța TAZLĂU,
promoția 1975

ANIVERSĂRI

Liceul „Unirea” a împlinit 115 ani

La 20 ianuarie (7 ianuarie — stil vechi), s-au împlinit 115 ani de când locuitorii orașului Unirii au reușit, în năzuința lor spre progres, să aibă, în Focșani, o școală înaltă de cultură generală, unde să învețe carte fiii lor: gimnaziul „Alexandru Ioan Cuza”, care funcționa mai întâi cu o singură clasă și un singur profesor. În 1884, adică după 18 ani, timp în care devine un adevărat focar de cultură, se transformă în actualul Liceu „Unirea”. Treptat, în urma strădaniei pline de pasiune a profesorilor, caracterizată prin entuziasmul și dragostea de meseria lor, liceul a fost înzestrat cu laboratoare moderne. Încă de la începutul existenței sale, școala noastră a reușit să însușească elevilor ei disciplina și setea de învățatură, într-o vreme de largi prefaceri, când se puneau cu adevărat bazele statului modern român, stat care avea nevoie de oameni pregătiți în toate domeniile.

Nume ca ing. Anghel Saligny, Duiliu Zamfirescu, Simion Mehedinți, Ion Diaconu, Mihail Steriade și alți foști elevi, precum și publicațiile editate aici: „Revista noastră” (ambele serii) „Anuarul Societății literare «Grigore Alexandrescu»” duc faima școlii în toată țara.

Puternic zguduit de cutremurele din 1940, dar mai ales din martie 1977, bătrînul liceu rămîne în picioare — dar grav avariat. Cu eforturi deosebite din partea organelor locale de partid și de stat, cu sprijinul elevilor noștri, care au contribuit cu munca lor, clădirea a fost consolidată într-un timp record, de numai cîteva luni.

Urmînd calea modernizării învățămîntului din România, în 1977, liceul de cultură generală capătă profil industrial de electrotehnică.

Profesorii, profesorii ingineri și maeștrii instructori au făcut și fac eforturi deosebite pentru utilizarea la nivelul cerințelor actuale ale învățămîntului modern, a laboratoarelor, a cabinetelor tehnice și a atelierelor, astfel ca elevii noștri să fie bine pregătiți, pentru muncă, pentru viață.

Laboratoarele de fizică și chimie cu aparatură modernă, cabinetele de motoare, electrotehnic, simulatorul, apoi atelierelor de electrotehnică, cele 16 mașini pe care elevii treptei a II-a învață conducerea auto precum și cercurile științifice, în care cunoștințele teoretice sînt continuu îmbinate cu cele practice, au menirea să facă din absolvenții noștri cadre cu o pregătire științifică și profesională temeinică, oameni care să facă față tuturor cerințelor unei economii multilateral dezvoltate și care să ducă mai departe faima Liceului centenar „Unirea”.

prof. Cecilia MAIOROV,
directorul liceului

PRIETENII REVISTEI

Costache Conachi

Când a ajuns să vadă-n fața sesii,
 De slăbăciune a căzut haramul;
 Corpul cu ței, poeni pe gheată hamul,
 Cum nu pășesc la drumuri nici lăieșii.

El Domnul se vîta, ori Caimacamul,
 Bogat ca Turcii și trufaz ca leșii,
 Dar iarna rece, înfloresc cîrșii,
 Vin oameni noi, lui i se stînge neamul...

«-Sămna rău, boiarule!» grăi țiganul,
 Afurind că-și sfîșie sumanul,
 Să lege hătul rupt la cotitură.

Dar, stîbuind, n-aude logofătul...
 Furt un țirzu pomesc și din Trăsură
 Cad ghente negre și scîrbesc omătul

C. D. Zeletin

VRANCEA LITERARĂ

Căutînd
planete

Și poate tot atît de trecător
e Dumnezeu, în veșnica povară
a timpului, cu scurgerea dator
în spațiul care vîrstele ne ară.

Lucid și sacru pînă la demență
eu stau uitat în vechea diligență
ce-au călărit-o viața, timpul, banii,
cînd nici n-avea istorie Focșanii.

Pe uriașe pagini de pămînt
scriu cartea anonimilor, scriu cartea
cu sîngele acelor care sînt
acum. Cerîndu-și partea, dîndu-și partea.

Eu n-am mai fost demult sentimental !
deopotrivă prieten și rival,
pofîind planete, căutînd scandal,
om primitiv, modern, medieval,
mi-e abrupt și tot mi-e egal,
moral pînă la viciu, imoral,
poet sordid, deloc original,
cît generos atît și canibal,
rîzînd de teritoriul meu natal
sau îmbrăcîndu-i hainele de bal.
țăran, haiduc, preot, cioban, hamal,
cu multe amintiri de prin spital,
cu tocul ascuțit ca un pumnal,
cu viața toată... cît e viața val !

Oricum, îmi bate moartea în pleoape
dar nu-i răspund cît am un gînd anume;
ori numele în trup nu mai încap
ori dealul crucii a intrat în nume.

Dumitru PRICOP

A fi

Să lupți cu morile de vînt,
Visarea fruntea să-ți alinte,
Să nu-ți încapă în cuvinte
Imensitatea unui gînd.

Să vrei să strîngi la piept
cu dor
Un codru devastat de vînt,
Iar cînd s-apleacă spre pămînt
Să simți cum crengile-i te dor.

Să poți să treci prin viață demn
Ca rîul ce se varsă-n mare,
Fără să simți cît te mai doare
Că-n urma ta nu lași vreun
semn.

Să crezi în nemurirea ta
Și-n cea mai de pe urmă clipă
Al morții filfiit de-aripă
Să-ți pară zbor spre altă stea.

Ion BACIU*)

*) Distins cu marele premiu oferit de Comitetul județean pentru cultură și educație socialistă Vrancea, în cadrul Salonului literar Dragosloveni, ediția 1980.

REPORTAJ

Pe drumurile literare ale țării (VII)

BLAJ

11 august 1978. După Lancrăm, vine Alba-Iulia. Aici, urmărăm o adevărată „lecție” de istorie.

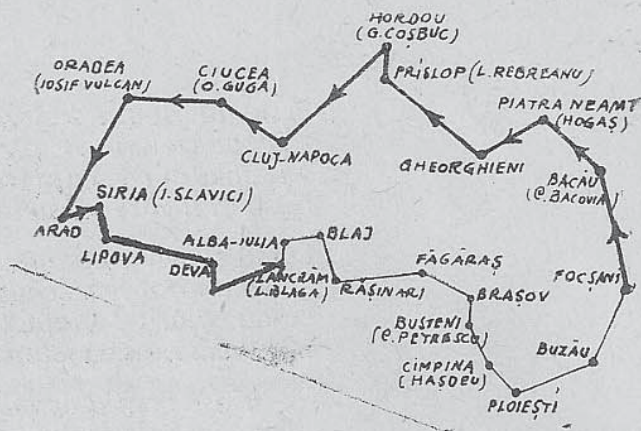
Poarta I, prin care și-a făcut intrarea Mihai Viteazul, la 1600, anul realizării primei uniri a celor trei țări române; obeliscul lui Horea, Cloșca și Crișan, celebrii martiri ai răscoalei de la 1784; Muzeul Unirii (printre cele mai vechi din Transilvania — 1888), în care sînt adunate dovezi grăitoare cu privire la vechimea milenară a poporului nostru pe aceste meleaguri; Sala Unirii, unde s-a semnat actul de la 1 decembrie 1918 sînt principalele „momente” ale acestei „lecții” despre un trecut eroic, care ne poruncește să ținem de-a pururi sus steagul unității și independenței naționale.¹

Părăsim orașul-muzeu, parcă mai puternici.

Blajul este așezat între niște coline. Căutăm cu privirea locul de unde a fost admiral de Eminescu, la 1866. Ne lămurește G. Călinescu: „Urmindu-și călătoria, ajunseră în cele din urmă în virul Hulei de unde se vede Blajul. Eminescu, ridicîndu-se, strigă atunci emfatic, cu carnetul într-o mîină și cu pălăria într-alta: Te salut din inimă Roma-mică. Îți mulțumesc, Dumnezeuule, că m-ai ajutat s-o pot vedea.”²)

Acest focar al Școlii ardelenice îl atrăsese și pe tinărul de 16 ani, hotărît să-și continue studiile aici.

Pe zidul unei clădiri aflate în apropierea micului parc din mijlocul orașului, se află o placă de marmoră, pe care sînt gravate următoarele cuvinte: „Aici a fost găzduit ca elev marele poet Mihai Eminescu în anul 1866, cînd a venit în Transilvania, mînat de dorul de a cunoaște această parte a țării și a vedea Blajul, vechia cetate a culturii românești”.

Mai la vale, pe aceeași parte, o construcție patinată de vreme ne impresionează prin două inscripții evocatoare: „La data de 18 octombrie 1754 și-a deschis în această clădire cursurile cea dintîi școală sistematică din țara noastră, în care învățămîntul s-a predat în limba română: — Școala de obște — deschisă tuturor și de toate vîrstele pentru a se deprinde în cetanie, cîntare și scriere, nici o plată de la ucenici așteptîndu-se.”: „În această clădire au funcționat ca profesori Samuil Micu Clain (1745—1806), Gheorghe Șincai (1754—1816) și Petru Maior (1760—1821), istorici și iluminiști români din Transilvania, fruntași ai Școlii ardelenice”.

REPORTAJ

Alături, se află o impresionantă poartă cu boltă. Intrăm sfioși în mică curte străjuită de clădiri înlănțuite. Și gândul aleargă cu peste o sută de ani în urmă, la vremea cind pe aici călca, printre „ucenici”, un tînăr cu ochi visători și plete negre, cunoscut deja unei părți a școlărimii blăjene, din coloanele revistei „Familia”.

Cei care l-au evocat mai tîrziu spun că i-a uimit, în primul rînd, prin setea de cultură: citea neconștient. Iar dintre oamenii locului, a reținut chipul sacagiului „Nicolae Mișu, poreclit Chenderi, din Viza, și care, bun povesteaș, spunea teologilor, seara în dormitor, basme și snoave pînă ce adormeau toți. El sau altul va fi fost în slujba seminarului în vara anului 1866, Eminescu își aduce aminte de Blaj îndeosebi de un măgărar. Doi ani mai tîrziu, Căcoveanu îl întreabă pe poet la București (35)³⁾:

— Ce zici de Blaj? Cum ți-a plăcut?

— Mi-a plăcut de măgărarul de la seminar.

— De ce tocmai de măgărar?

— Spunea povești minunate și-l ascultam cu multă plăcere!⁴⁾

Traiul i-a fost mizer: „dormea pe unde apuca, sub streșina mănăstirii, pe cîmp, afară din Blaj, lîngă locul numit Cheretu, dar mai ales în podul grajdului de la seminar (...) Pline de praf și de paie hainele se destrămară, părul îi era încilcit, iar picioarele goale — căci ghetetele se rup-

Gabriela MOISE, absolventă ;

Clement SATALA, absolvent;

Ovidiu GROPER, clasa a XII-a A ;

Dan LAVRIC, clasa a XII-a A ;

Daniela PUPĂZA, clasa a XII-a A ;

Valentin DIMA, clasa a XI-a A ;

Gina MANOLACHE, clasa a XII-a A,

(Liceul sanitar din Focșani) ;

Foto : Tiberiu DIMA, absolvent

1) Vezi *Revista noastră*, nr. 55-56-57 (serie nouă), octombrie—decembrie 1978, pag. 863.

2) G. Călinescu — *Viața lui Mihai Eminescu*, ediția a IV-a revăzută, Editura pentru literatură, București, 1964, pag. 89.

3) Ștefan Căcoveanu — *Eminescu la Blaj*, în *Luceafărul*, 1904, pag. 59—64.

4) G. Călinescu — *Viața lui Mihai Eminescu* (aceeași ediție), pag. 97.

5) *Ibidem* — pag. 97.

(Continuare în pag. 1212)

Blaj. Școala de obște, înființată la 1754, unde au funcționat ca profesori: Samuil Micu, Gheorghe Șincai și Petru Maior. (Fotografie comunicată de prof. Ion Buzăși).

Blaj

(Urmare din pag. 1211)

sese — îi dădeau aerul unui adevărat vagabond"; minca „poame în piața Blajului“).

Spre toamnă, poetul părăsi orașul. (Aslăzi, citeva ore mai târziu, aveam să găsim, la Rășinari, în casa părintească a lui Goga, patul în care a dormit Eminescu, înainte de a trece granița, în România).

Îngîndurați, străbatem micul parc, pentru a ajunge la modesta casă a lui Timotei CIPARIU, unul din marii cărturari ai secolului al XIX-lea, membru fondator al Academiei Române. E o clădire modestă, construită în stil ardelenesc. Stăm muți în fața porții zăvorâte. Ne „mulțumim“ și cu atît.

Oare n-ar putea lua ființă și aici, ca la Fălticeni, o GALERIE A OAMENILOR DE SEAMĂ?

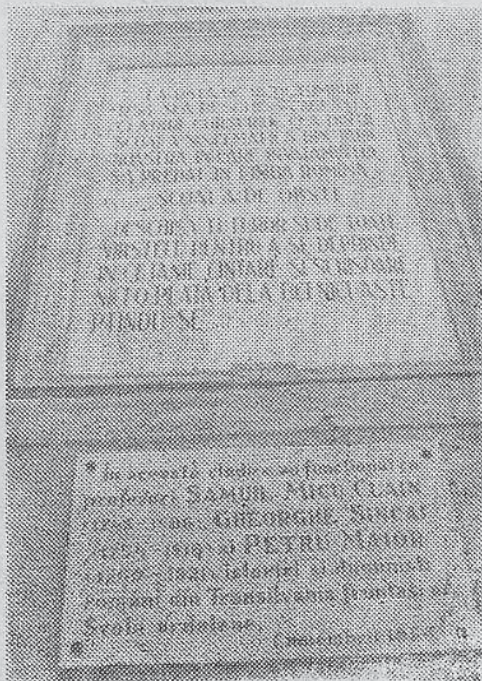
Ca să poți aprecia cum se cuvine prezentul și ca să-ți construiești te-meinic viitorul trebuie să-ți cunoști trecutul. Iar Blajul are un trecut glorios, și pe plan cultural, și pe plan politic. Să ne amintim doar de vestita adunare organizată pe Cîmpia Libertății, în zilele fierbinți ale Revoluției de la 1848. Un pas important în direcția eternizării memoriei unor figuri ilustre s-a făcut. În anii socialismului, i s-a dat acestui platou imaginea

unui muzeu în aer liber: în locul unde a fost, probabil, tribuna, s-au înălțat coloane legate în partea superioară, iar în dreapta și în stînga, s-au așezat în semicerc busturile conducătorilor acestei mișcări.

Pașii ne poartă pe alei, iar mintea prin istorie. Auzim glasul energetic al străbunilor.

*

Următorul popas: Rășinari.

Blaj. Cîmpia Libertății

Civilizația modernă este, după cum se știe, dominată de **spiritul tehnic** și în ultimele decenii, din ce în ce mai evident, de **spiritul științific**. Aceste caracteristici sînt și mai mult accentuate de consecințele pe care le are revoluția **științifico-tehnică** asupra naturii muncii, a obiectului muncii și a căilor de transformare a naturii, asupra modului de viață sau a calității mediului în care trăim. Dacă în secolele trecute produsele erau manufacturate, realizate cu mijloace meșteșugărești, astăzi ele sînt asigurate prin **industrializare**, capabilă să multiplice un același produs în milioane de exemplare. Aceasta înseamnă că, acționînd direct asupra obiectului ce-l avea de realizat, meșteșugarul investea întreaga lui îndemnare dînd produsului respectiv o formă specifică, o notă personală.

Forma pe care o dădea obiectului îi era impusă și de utilitatea ce o avea de satisfăcut (de funcțiunile ce le îndeplinea) și de materialul din care îl confecționa dar și de **gustul său** care adesea era și preferința celor care urmau să-l folosească. Deci, prin gestul lui, meșteșugarul era mai aproape de ceea ce făcea artistul popular, dar spre deosebire de acesta, meșteșugarul nu urmărea să elaboreze, prin munca sa zilnică, niște **unicate** destinate să înfrumusețeze existența omului, ci, în primul rînd, **produse utile**, folosibile în cele mai diverse împrejurări de către oameni foarte diferiți. Prin industrializare însă s-a interpus, în procesul elaborării produselor, mașina. În felul acesta producătorul este format astăzi, din persoana **conceptorului** (celui care concepe) sau a proiectantului și cea a **executantului** propriu-zis.

În prima etapă a industrializării scopul urmărit era acela de a se realiza mașina sau produsul după cum cereau noile reguli ale tehnicii și în consecință se ignorau preocupările de a armoniza concepția tehnică cu o înfățișare plăcută, agreabilă a obiectului rezultat pe cale mecanică. Ele contrastau în mod violent cu acele produse făcute de meșteri, în ateliere mici, în care se folosea experiența manuală transmisă din tată în fiu. Acesta fusese și motivul pentru care pictori și esteticieni din secolul trecut au reacționat cu vehemență față de tendința răspîndirii produselor industriale socotite inestetice și chiar față de tot ce era legat de mașinism și de folosirea acestuia în viața cotidiană; se milita,

SENSIBILITATEA ESTETICĂ

DESIGN-UL - definiție și istoric

de

dr. Paul CARAVIA,
cercetător științific principal
la Institutul de pedagogie
și psihologie din București

în consecință, pentru „estetizarea“ produsului de serie.

Am punctat aceste idei spre a sublinia faptul că în perioada contemporană intervenția de reinterpretare **umanistă** a produsului industrial are loc nu în faza executării ci în cea a proiectării fără a înțelege prin cele afirmate că execuția ar fi lipsită de orice inițiativă în asigurarea calității obiectelor standardizate. Astfel, intervenția la care ne referim, a fost înțeleasă inițial ca o acțiune de **decorare** a produsului industrial, de mascare a „urîteniei“ obiectului tehnic prin adausuri formale, exterioare. Așa au procedat adepții curentului „Arts and Crafts“ sub influența concepțiilor lui Ruskin și Walliam Morris evoluînd mai tirziu, cu unele diferențieri, prin curentele „Art nouveau“, „Styling“, „Bauhaus“ spre un **funcționalism** puternic subliniat iar în vremea din urmă, spre o **simbolică** a produsului capabilă să reflecte poziția socială și de clasă a consumatorului (bineînțelese în societatea capitalistă bazată pe un comportament de consum exagerat).

Trebuie să amintim că termenul „design“ este de origine saxonă și înseamnă și **desen** și **proiect** (se citește **dizain**) și este preluat în limba

(Continuare în pag. 1226)

Mioara MINULESCU :

**„Tata a fost mereu
pentru mersul înainte al poeziei,
al artelor în general“**

(Urmare din pag. 1198)

colo de fruntariile țării”. Ce econ au găsit în sufletul său aceste atitudini total diferite ?

— Da, întrebarea dv. este destul de lungă și grea. Să încerc să prezint lucrurile în ordine cronologică.

Mai întâi de toate, s-a spus mereu că piesa „Amantul anonim” a fost scoasă din repertoriu. Adevărul este altul. În acea vreme, Liviu Rebreanu era director al Teatrului Național din București. Cerându-i să se scoată piesa de pe afiș, el a refuzat, cu toată intervenția d-lui Chirișescu, reprezentantul corpului didactic, iertați-mă, vă rog. Tata însă, ca prieten, n-a vrut să-l pună pe Rebreanu într-o situație grea și atunci și-a retras public piesa.

— Chirișescu era ministru, director general? Ce hram purta?

— Nu, era un mare „moralist”, între ghilimele. Când ești moralist trebuie să ai o viață...

— morală...

— ...care să corespundă cât de cât cu vederile celelalte, normale, vreau să zic.

Claudia Millian-Minulescu, în 1915

(Colecția Mioara Minulescu)

— Deci a existat o presiune asupra lui Rebreanu.

— Da.

— Și asupra lui Minulescu.

— Asupra lui Minulescu, nu. Din colegialitate, din eleganță, Minulescu n-a vrut să-l pună pe Rebreanu într-o situație dificilă.

— Da', dacă nu se manifesta opoziția din partea așa-zisilor „moralisti”, în primul rând că Rebreanu n-ar fi avut motiv s-o apere, iar Minulescu nu și-ar fi scos piesa de pe afiș.

— Da. Însă atitudinea lui Minulescu a fost demnă.

— Se înțelege. Și a pus capăt vacarmului.

— Bineînțeles. Aceste piese au avut într-adevăr un foarte, foarte mare succes la Bratislava și la Budapesta. Prin 1963, în timp ce mă aflam la Praga, la invitația Uniunii artiștilor plastici, m-am întâlnit cu traducătoarea piesei tatălui meu. O regăseam după ani și ani. Vă mărturisesc că am avut atunci un șoc emotiv.

În legătură cu ecoul pe care l-au găsit aceste atitudini contradictorii în sufletul scriitorului, trebuie să vă spun că el era omul care nu suferea din pricina acestor lucruri, pentru că era mai presus de ele. Și pe urmă, el mai spunea: „Nimeni nu poate fi profet în țara lui”. Așa că nu-l mira faptul că piesele lui au avut un succes atât de mare în străinătate, iar aici au fost boicotate de „moralisti”.

— Cum scria ?

— Tatăl meu scria totdeauna noaptea. Pe la orele 20, se închidea în odaie și lucra pînă la 1. Dacă răsfoim manuscrisele lui — și acesta este un lucru destul de interesant — o să vedem un scris mărunț, foarte ordonat, nechinuit. Ici și colo, se mai observă cîte un cuvînt șters și înlocuit cu altul. Foarte multe texte dramatice, în special, sînt fără reveniri. În schimb, multe dintre poeziile lui sînt realizate în mai multe variante. Deci, în acest caz, nu lucra pe text, ci relua redactarea pînă ajungea la forma pe care el o găsea optimă.

— Dintre scriitorii români, pe care îl (sau îi) prefera în mod deosebit?

— Nu pot să vă dau nume, pentru că tata îi respecta pe toți colegii săi de breaslă, chiar și pe cei considerați minori. El avea un suflet extrem de generos. Toți scriitorii formau familia lui spirituală. În relații mai apropiate s-a aflat cu Adrian Maniu și Ion Pillat. El este cel care l-a descoperit pe Benjamin Fundoianu cînd acesta era elev în clasa a VII-a (clasa a XI-a de astăzi), la Iași. L-a inițiat în literatura franceză, în simbolism. Astfel, Fundoianu a devenit copilul lui spiritual. Se iubeau nemai-pomenit.

Tata a fost mereu pentru mersul înainte al poeziei, al artelor în general. Îi încuraja pe toți cei care veneau cu un suflu nou, pentru că și el se aflase în fruntea unui curent înnoitor pe la începutul secolului. Nu-i plăceau epigonii, chiar dacă ar fi fost minulescieni. El era de părere că literatura trebuie să meargă înainte și că fiecare generație trebuie să aducă ceva nou. Din acest motiv, i-a iubit pe tineri.

N-am să uit niciodată serile literare organizate în casa noastră de pe Calea Dorobanți, după primul război mondial, cînd cafeneaua Oteteleşanu probabil că nu mai exista, iar Capșa nu era încă în floare, așa cum a devenit ulterior.

Sîmbătă seara, se strîngeau la noi diferiți scriitori și nu numai scriitori. Cert, primul era Liviu Rebreanu, care se așeza în dreapta lui tatălui meu. Apoi veneau Nanu, Stamatiade, Sorbul, artiștii plastici Camil Ressu, Medrea, Nicolae Dărăscu, actorii Elvira Popescu, Ion Iancovescu, muzicianul Cuclin.

Era boema literară și artistică, mutată în casa noastră, după ce fusese admirabil surprinsă de Camil Ressu în vestita pinză „Terasa Oteteleşanu”.

— Îl vizitau cei care băteau la porțile literaturii ?

— Da. Tata spunea că tinerii trebuie încurajați să meargă pe un drum propriu. De aceea îi primea cu dragoste cînd veneau să-i ceară părerea.

În acest sens, foarte amuzantă este o întîmplare pe care ne-a povestit-o Ion Frunzetti, fiindcă a fost chiar el în cauză.

După 1934, ne-am mutat aici, pe strada Dr. Marinescu. Pe vremea aceea, pe str. Carol Davila, mergea tramvaiul 14. Cum v-am spus mai în-

ainte, la ora 1, tata era acasă zetti cu încă doi colegi de discuta foarte aprins nu știe să știe că în spatele lor se umăr o mină puternică și „Mă, tu trebuie să faci lite-

Deci, el încuraja nu alții pe care-i întîlnea întî-

— Ce piese muzeistice lescu” ?

— Ar fi foarte lungă ții. Fără falsă modestie, e mei, care au adunat aceste-

— Dar meritul dv. este

— Asta așa este, le-a vă semnalez numai cîteva, fost, în ultimii ani ai vieții. Acest portret este o vedere. O piesă deosebit mil Ressu. Este ultima op. Ion oficial pe care l-a m. Steriade. Iubesc foarte m. xandru Ziffer. Pe urmă, Iser. Prin coloritul său v.

Foarte valoroase sînt, lumele princeps din Baud.

Colecția este foarte statueta egipteană de acur. nă a lui Eugen Schlosser. vase egiptene mici, statu pe japoneze. Adică, tata pe care l-a visat și pe c. colecționari de icoane pe tru criticii de artă care șoc puternic. Mai tîrziu, d. dă. Deci și în această d. semnalat frumusețea lor. meni de știință, ca Brăilc. ceastă artă.

Aici, sînt și podoabe mesele noastre sînt aser (chiar pe biroul tatei sînt. Aceste mese așa de încăr. le Colecției „Ion Minulesc.

— Prezentarea făcută dresați cititorilor „Revist. tic, unde a trăit și a cre. ma jumătate a secolului al.

Vă mulțumesc din to. le-ați dat și vă felicit per.

(Convorbire înregistr.

București, 10 octombri.

Un
șani
lor
să-i
Păr

inte, la ora 1, tata era acasă, ca la 1,30 masa să fie servită. Într-o zi, Frunzetti cu încă doi colegi de facultate se aflau și ei în același tramvai, unde discutau foarte aprins nu știu ce probleme de literatură sau de artă, fără să știe că în spatele lor se afla tata. La un moment dat, Frunzetti simte pe umăr o mină puternică și în aceeași secundă aude o frază memorabilă: „Mă, tu trebuie să faci literatură!”

Deci, el încuraja nu numai pe cei care-i băteau la poartă, ci și pe alții pe care-i întâlnea întâmplător.

— Ce piese muzeistice mai importante cuprinde Colecția „Ion Minulescu”?

— Ar fi foarte lungă expunerea, dacă m-aș opri asupra întregii colecții. Fără falsă modestie, eu n-am nici un merit, meritul este al părinților mei, care au adunat aceste opere de artă.

— Dar meritul dv. este că le-ați păstrat.

— Asta așa este, le-am păstrat și le păstrez cu multă pietate. Am să vă semnalez numai câteva. De exemplu, portretul tatei de Victor Brauner, fost, în ultimii ani ai vieții sale, unul dintre cei mai mari pictori ai Franței. Acest portret este o piesă foarte valoroasă, din toate punctele de vedere. O piesă deosebit de prețioasă este și portretul tatălui meu de Camil Ressu. Este ultima operă dedicată lui, în 1942, și expusă în ultimul salon oficial pe care l-a mai văzut, în 1943. El mai are desene de Iser, de Steriade, iubesc foarte mult un tablou făcut de pictorul băimărean Alexandru Ziffer. Pe urmă, portretul mamei de Ressu, portretul mamei de Iser. Prin coloritul său viu, tabloul acesta aparține artei moderne.

Foarte valoroase sînt cărțile cu dedicație, de francezi, de români, volumele princeps din Baudelaire, Verlaine, Apollinaire, Rimbaud etc.

Colecția este foarte variată. Ea merge de la arta antică, adică de la statueta egipteană de acum câteva mii de ani, pînă la ceramica ultramodernă a lui Eugen Schlosser. Sigur că sînt și alte lucruri de valoare: tanagra, vase egiptene mici, statuete baroce, miniaturi persane pe mătase, stampe japoneze. Adică, tata și-a adus în odaia lui acel mic univers oriental, pe care l-a visat și pe care nu l-a vizitat. El s-a numărat printre primii colecționari de icoane pe sticlă. După deschiderea muzeului, în 1947, pentru criticii de artă care au venit atunci, acest tezaur popular a fost un șoc puternic. Mai târziu, colecționarea de icoane pe sticlă a devenit o modă. Deci și în această direcție, tata are un merit, a fost primul care a semnalat frumusețea lor. Pînă atunci, ele erau cunoscute doar de unii oameni de știință, ca Brăiloiu, Gusti etc. Dar marele public nu cunoștea această artă.

Aici, sînt și podoabe orientale. Mama le iubea foarte mult. Pe toate mesele noastre sînt asemenea piese: cizeluri de argint, cărți, mărgelile (chiar pe biroul tatei sînt mărgelile decorative executate de Milița Pătrașcu). Aceste mese așa de încărcate de podoabe constituie una din caracteristicile Colecției „Ion Minulescu”.

— Prezentarea făcută de dv. — este, de fapt, o invitație pe care o adresați cititorilor „Revistei noastre”, de a vizita acest mic univers artistic, unde a trăit și a creat unul dintre scriitorii noștri de seamă, din prima jumătate a secolului al XX-lea.

Vă mulțumesc din toată inima pentru prețioasele informații pe care mi le-ați dat și vă felicit pentru modul în care ați conservat acest tezaur.

(Convorbire înregistrată pe bandă magnetică).

București, 10 octombrie 1980

Un călduros salut elevilor Liceului „Unirea” din Focșani, pe care-i felicit pentru interesanta și frumoasa lor realizare: „Revista noastră”. Mi-ar face plăcere să-l cunosc, să stau de vorbă cu ei și să le arăt casa Părinților mei.

Mioara Minulescu,

București, 10.X.1980

Ion Minulescu și Marietta Sadova.
(Fotografie inedită, comunicată de Mioara Minulescu).

Un călduros salut elevilor Liceului „Unirea” din Focșani, pe care-i felicit pentru interesanta și frumoasa lor realizare: „Revista noastră”. Mi-ar face plăcere să-l cunosc, să stau de vorbă cu ei și să le arăt casa Părinților mei.

Mioara Minulescu.
București 10.X.1980

Marin SORESCU:

„Cred că dramaturgia românească actuală poate sta, fără jenă, alături de creația dramatică dintre cele două războaie mondiale“

— Seminarul de dramaturgie și teatologie D.R. Popescu a fost întâmpinat cu bucurie de publicul focșănean. În ce acțiuni mai largi se încadrează această manifestare?

— Orașul Focșani, care are o experiență teatrală de-a dreptul seculară, a demonstrat că vechimea nu îmbătrânește. Văzând sălile pline de la Teatrul popular municipal și de la Casa de cultură a sindicatelor, am avut certitudinea că piesa de teatru e necesară în măsura în care ea răspunde unei nevoi de adevăr și autenticitate.

Prin piesele sale, D.R. Popescu, sărbătoritul de la Focșani, cum va rămîne în istoria teatrului (spre cîntea Focșaniului), ne-a demonstrat că teatrul de azi poate fi într-adevăr o școală și o tribună.

În ce acțiune mai largă se încadrează aceasta decît în acțiunea foarte largă de descoperire a sufletului nostru prin proba de foc a emoției artistice?!

— De ce a fost ales orașul nostru?

— La urma urmei, de ce să fi fost ales alt oraș, nu fostul oraș de graniță, care astăzi a devenit oraș de centru? Și-apoi un județ care are atîtea vii nu poate fi decît județ central, adică foarte apropiat de inima noastră.

— Sînteți satisfăcut de nivelul interpretării artistice și al dezbaterilor?

— În calitatea mea de președinte al lui... D.R. Popescu, nu pot fi decît satisfăcut. Serios vorbind, cred că am participat la una din manifestările culturale exemplare. Nivelul comunicărilor și sentimentul că ne aflăm în fața unei înalte personalități, lucru care s-a degajat din toate luările la cuvînt, au fost de natură să mă impresioneze profund. Rar întîlnești un consens în materie de gust artistic. De data aceasta, a fost vorba de adevărată dezlănțuire și de simpatie față de una din creațiile fundamentale ale dramaturgiei de azi. Și aceasta (lăsînd la o parte orice gînd meschin) mi-a mers la inimă și am vibrat pentru bucuria rară pe care o poate încerca un autor care se convinge că nu scrie în pustiu.

Îi urez lui D.R. Popescu, așa cum spuneam și în cuvîntul meu, încă 50 de piese bune, în așa fel încît la al doilea Seminar de dramaturgie și

teatologie D.R. Popescu, din anul 2000, de la Focșani, pe care, de asemenea, să-l prezidez tot eu să vă spun dv. și „Revistei noastre“: „Da, amî Dima, nu m-am înșelat în anul 1980, cînd înghetușul a calamitat o bună parte din viile din zona de cîmpie a județului Vrancea, avem o dramaturgie cu mult mai vie, pe care înghețul n-o lunge și D.R. Popescu este unul din reprezentanții ei străluciți. La Focșani, în România și în lume!“

— În unele studii consacrate evoluției literaturii din ultimii 30 de ani, se arată că dramaturgia a rămas în urma poeziei și a prozei. Împățășiți acest punct de vedere?

— Nu. Consider că, dimpotrivă, dramaturgia prezintă un avanpost al literaturii române contemporane. S-a întîmplat un fenomen realment extraordinar: un gen neglijat, mai precis supsoptit, s-a transformat, prin eforturile conjugate ale autorilor și ale teatrelor, într-unul din serătoarele exemplare ale literaturii de astăzi. Cred că dramaturgia românească actuală poate sta, fără jenă, alături de creația dramatică dintre cele două războaie mondiale. Ceea ce înseamnă foarte mult. Este de datoria exegeților de a demonstra acest lucru, care mie mi se pare de natura evidenței.

— Sînteți partizanul teatrului modern. Contribuția dv. la dezvoltarea lui este cunoscută și apreciată. Totuși ce rămîne permanent din lecțiile clasice?

— Și clasicii au fost moderni la timpul lor. Aceasta este lecția lor. Trebuie să ne ținem de ea neîndrăznind să fim clasici, înainte să fim moderni.

— Sînteți un vechi cititor al „Revistei noastre“. Vă rugăm să transmiteți cîteva cuvinte tinerilor ei colaboratori.

— Le adresez salutarile mele călduroase și sincere felicitări pentru tîrîta publicației lor, pe care eu o consider exemplară și pentru care fac propagandă.

Urez „Revistei noastre“, adică revistei dv., deopotrivă și a mea și a cititorilor ei, tinerețe fără bătrînețe, cum îmi spunea mie Arghezi.

— Vă mulțumim din toată inima!

De la stînga la dreapta: Valentin Silvestru, D.R. Popescu și Marin Sorescu

Dumitru Radu POPESCU:

„Teatrul politic? Tot teatrul domnului?”

— Metaforic vorbind, timp de trei zile (21—23 noiembrie 1980), Focșaniul a devenit „capitala” teatrului românesc. Pe afiș, cinci piese semnate de dv. și jucate de patru trupe de profesioniști și una de amatori; în sălile de spectacol și la „masa rotundă”: critici literari, directori, regizori de teatru, actori și alți iubitori ai Thaliei; personajul central: D.R. Popescu, în ipostază de autor dramatic. Cum ați primit ideea unui seminar care vă poartă numele?

— Nu este pentru prima oară cînd trupe profesionale și de amatori prezintă spectacole semnate de un singur autor. Nu este pentru prima oară cînd critici de teatru, regizori, actori și scriitori discută creația unui singur dramaturg. Au mai avut loc destule asemenea „întîmplări”. Dar ele uneori au rămas simple întîmplări, simple agape, ce s-a spus, nu s-a înregistrat în filele vreunei reviste. Deci au mai fost asemenea cazuri. Bunăoară, seminarul de la Cluj. Tot la Cluj, cu cîțiva ani înainte, au fost prezentate trei piese de Sütő Andras, în prezența multor cronicari teatrali din țară și din Ungaria. Mai există un autor care-și organizează în fiecare an festivaluri personale, cu piesele domniei sale, urmate de curcani fripiți în bucătăria domniei sale. Inițiativa Asociației oamenilor de teatru este lăudabilă: să organizeze seminarii dedicate creației unui autor contemporan, într-un oraș unde nu există o trupă de teatru remunerată de la buget, adică acolo unde nu există actori profesioniști. Specta-

tori profesioniști există, slavă domnului. Dina Cocea merită toate laudele! De n-ar fi fost sprijinul ei, Teodor Mazilu, un dramaturg remarcabil, nu s-ar fi bucurat „pe viu”, ca să zic așa, de dragostea ce i-o poartă oamenii de teatru... În luna februarie 1981, Marin Sorescu va fi discutat ca dramaturg la Deva! Nu trebuie să ne mirăm prea tare. Sînt țări unde asemenea fapte de cultură nu mai miră pe nimeni. Și cei discutați nu sînt chiar oameni trecuți de 45 de ani, ci mult mai tineri... Să sperăm că tenacitatea lui Valentin Silvestru va coborî media de vîrstă a celor luați în căutare de către critici.

— Cu ce impresie plecați?

— Focșani! Plec urmărit de jobenul și fracul din loja teatrului... jobenul și fracul iubitorului de teatru Pastia, cel care a construit teatrul ce i-a purtat numele și trebuie să-l poarte și în viitor. Un public atent, venind la spectacole ca la o sărbătoare. Un colectiv de actori amatori demni de toată stima! Un președinte de cultură. Al. Crihană — cum multe județe și-ar dori! O impresie... Nu, nu nu sînt deloc idilic! Și nu spun aceasta doar fiindcă sînt „implicat” în Seminarul de la Focșani! Este impresia tuturor oamenilor de teatru care au fost în toamna lui '80 la Focșani...

— Știu că ați fost student și la Facultatea de medicină. În nobila dv. strădanie de a contribui la tămăduirea sufletului omenesc găsiți un reazim și în cunoștințele dobîndite pe băncile unui insti-

Tovarășul Gheorghe Stoica, membru al C.C. al P.C.R., prim-secretar al Comitetului județean Vrancea al P.C.R., întreținându-se cu oaspeții într-una din pauzele spectacolului cu piesa „Pasărea Shakespeare“ de D.R. Popescu.

lui Ion Luca Caragiale este politic“

tut a cărui menire este, în primul rînd, de a lecu
rănille fizice ?

— Medicina m-a făcut să privesc chiorș... medicina... sau mai exact, cu un ochi să privesc tămăduirea înfăptuită de medic, și cu alt ochi să-l privesc pe tămăduitor... Din păcate, și între medici mai există „dialoguri“ neluminoase. Dar poate așa este lumea, făcută și din bine și din rău, și din mai bine etc. Am scris o piesă despre medici: „Omul de cenușă“. Ea are în centru figura luminoasă a academicianului Octavian Fodor, mort de o boală incurabilă. Piesa nu este o monografie a profesorului Fodor, nici vorbă. El este doar arhetipul: un om care nu s-a lăsat umilit de moarte și nici de slujitorii morții, de ființe infecte; un om care a demonstrat pînă în ultima clipă a vieții sale măreția umană.

— În calitate de scriitor total, ce ne puteși spune despre interferența dintre genurile literare? Ne-ar interesa unele trimiteri chiar la operele dv.

— Astăzi, mulți scriitori pot fi numiți „totali“, în sensul mijloacelor diverse prin care se exprimă... Poeții scriu și proză, și teatru, și critică etc. Prozatorii sînt și poeți etc. Genurile nici ele nu mai sînt atît de rigide! Poezia uneori are nevoie de rigoarea prozei, ca să se mai scape de lirismul ce-ar putea s-o prea îndulcească etc. Dar și între cele două războaie mondiale au existat foarte mulți asemenea scriitori în literatura noastră. Îi cunoașteți. Cum se „amestecă“ în scrierile mele genurile? Cum le trece prin cap. N-au nici

o noimă, uneori. Dar eu cred că important rămîne fluidul transmis de un autor — genurile fiind niște mijloace, niște arme (cu care poți pierde un război, de nu le ai, sau nu le stăpînești bine).

— S-a făurit în anii socialismului o bogată și valoroasă literatură angajată în realizarea unui proces care a propulsat pe orbita civilizației o țară — socotită pînă mai ieri — înapoiată. După părerea dv., care este condiția teatrului politic?

— Teatrul politic? Tot teatrul domnului Ion Luca Caragiale este politic. Acest teatru ne arată negru pe alb degradarea structurii sociale a unei societăți, debandada socială și politică rezultată din putrezirea capului capetelor cetățenilor turmentați de băutură sau de matrapazlicuri și machiaverlicuri... Tipătescu, Trahanache et comp.! Ce lume! — Cațavencu, Așamiță — ce lume, ce harababură logică, ghiftuită! Cine nu are talent, să nu se apuce să scrie teatru politic! Va da chix! Să scrie, domnule, niscaiva comedioare ușoare, chiar împănate cu pretenții de curaj civic. Dar curajul nu este o componentă a esteticii. Și fără desăvîrșire estetică, romanul bolovănos și cică plin de demnitate, piesa țipătoare și cică plină de curaj! Caragiale avea talent și în praf de pe tălpile domniei sale.

— Vă rog să-mi iertați indiscreția, ce aveți pe masa de lucru?

— Am terminat în decembrie trecut o piesă intitulată „Ca frunza dudului din rai“. Vreau în această primăvară să pun punct unui roman poreclit „Podul de gheață“.

Valentin SILVESTRU :

„Dumitru Radu Popescu este, în momentul de față, cel mai important autor român de dramă socială“

— Cui aparține ideea organizării Seminarului de dramaturgie și teatrologie D.R. Popescu de la Focșani ?

— Secția de critică teatrală a Asociației oamenilor de artă e inițiatorul acestei modalități de investigare a cîte unei opere și a unei personalități dramaturgice fundamentale. Se colaborează, în realizarea seminariilor, cu comitete județene de cultură și educație socialistă, și cu reviste de cultură din țară.

— Cînd a avut loc prima acțiune de acest fel ?

— Seria seminariilor a inaugurat-o, la începutul stagiunii 1980—1981, manifestarea consacrată lui Teodor Mazilu (Cluj-Napoca). A fost ultima împrejurare în care regretatul scriitor a apărut în public.

— În cele trei zile dedicate lui D.R. Popescu, am asistat la cinci spectacole cu piese create de dramaturgul omagiat, am ascultat peste 30 de comunicări (multe dintre ele, de un înalt nivel științific). După părerea dv., în ce constă contribuția adusă de această manifestare la înțelegerea și valorificarea teatrului său ?

— Seminarul dedicat lui Dumitru Radu Popescu a avut un aport important în primul rînd la inventarierea și descrierea lucrărilor sale dramatice — care sînt în număr de 33, constituind o operă considerabilă, încă nu îndeajuns de bine cunoscută. A contribuit la mai buna explicare a sistemului metaforic atît de personal al scriitorului și la înlăturarea prejudecății după care această dramaturgie ar fi încîrpată și cu un grad redus de accesibilitate. A favorizat o exegeză multilaterală a pieselor, într-o raportare aplicată atît la întreaga creație a scriitorului, cit și la contextul literar-artistic românesc de azi. A prilejuit un interesant schimb de idei privind la concepția dramaturgului, structurile pieselor sale, stilul său caracteristic. Poate că l-a și apropiat de publicul orașului dumneavoastră.

— Din comunicarea dv., am aflat că de multă vreme îi urmăriți pas cu pas evoluția sa scriitoricească. Vă rugăm să vă opriți, pe scurt, asupra locului pe care D.R. Popescu îl ocupă în ansamblul dramaturgiei românești.

— Dumitru Radu Popescu este, în momentul de față, cel mai important autor român de dramă socială. Indiferent de modalitatea în care atacă problemele, el proiectează totdeauna întîmplările pe un vast ecran social-istoric și urmărește în așa fel destinele încît să fie luminată în primul rînd condiția autentică și concretă a relației dintre individ și societate. Tendința sa principală e justițiară, eroul, de obicei tînăr și pur, sancționînd cu vehemență tragică, ori sarcastică, încercările de întinare a idealului.

D.R. Popescu a dat și însemnate lucrări de evocare istorică în spirit contemporan, *Muntele*, de pildă, fiind în această privință, o exemplară parabolă despre forța morală a poporului român și modul său original de a-și salvarda ființa etnică.

Prin romanele, piesele, eseurile sale, autorul e unul din cei mai reprezentativi scriitori români moderni, din cei mai originali și mai robusți cronicari ai timpului nostru.

— Cum a fost primit dincolo de fruntariile țării ?

— Piesele sale, traduse și jucate peste hotare (din Italia pînă în Japonia), ori jucate în turnee în afara țării de teatre românești, au fost întîmpinate totdeauna cu un interes deosebit.

Am avut ocazia să discut despre dramaturg, de pildă, cu colegi italieni, la ei acasă; au apreciat, totuși, că anvergura sa e europeană. Din păcate, serviciile noastre specializate fac foarte puțin pentru traducerea în limbi de circulație și răspîndirea în străinătate a operei sale — și a altora, de aceeași însemnătate.

— Ce scriitor va fi în centrul viitorului seminar ?

— Marin Sorescu (la Deva). Seminarul va fi condus de prozatorul și dramaturgul Romulus Guga redactor-șef al revistei „Vatra“.

Interviuri realizate de
prof. Pertache DIMA

ISTORIE LITERARĂ

Inedit

○ scrisoare
și câteva
autografe

TUDOR
ARGHEZI

Aniversarea a o sută de ani de la nașterea lui Tudor Arghezi a constituit un moment emoționant și plin de semnificații în viața spirituală românească. Revistele literare și neliterare, mai puțin editurile, l-au omagiat îndeajuns pe cel care a dominat aproape șapte decenii arena literară românească. Cu acest prilej s-au publicat numeroase eseuri, studii, articole de istorie literară, interviuri cu cei care l-au cunoscut pe poet, dialoguri critice, scrisori (inexplicabil de puține) și o bogată iconografie compusă din fotografii și desene ale lui Tudor Arghezi sau făcute de alții scriitorului. S-a relevat, în toate studiile scrise cu această ocazie, unicitatea fenomenului arghezian și cât de artist este Arghezi în tot ce poartă semnătura sa.

A devenit un loc comun faptul că tot ce provine de la un scriitor genial este important. În virtutea acestei afirmații, publicăm o scrisoare inedită a lui Tudor Arghezi adresată lui Ștefan Vrioni, soțul scriitoarei Aida Vrioni, om delicat și receptiv la poezia și dorințele „europeanului din Mărțișor“.

26 ianuarie 1929 București

Bilete de papagal
Foaițe zilnică
Director: T. Arghezi
București

Scumpe domnule Vrioni,

Iartă-mă te rog că scriu cu creionul. Sunt într-un hal de decrepitudine nazală și guturală care mi-ar permite să utilizez și cărbunele din sobă. Aș fi dorit să iau un nou contact cu eleganta domniei tale amabilitate și de 4 zile funcționez exclusiv în pat și scaun și exclusiv din cele mai infecte organe ale detestabilului animal.

Sluga domniei tale cu respectuoase omagii doamnei,

T. Arghezi¹

Cele câteva autografe, de asemenea, inedite, sînt date lui Pompiliu Constantinescu, cel mai bun exeget al operei argheziene de pînă acum. Ele se transcriu astfel: Domnului Pompiliu Constantinescu, sentimentele aglomerate și recunoștința tenace a autorului. T. Arghezi, 19. 10. [19/33, București. („Tablete din Țara lui Kutu“. Buc., 1933); Domnului Pompiliu Constantinescu, omagiile autorului. T. Arghezi, mai 1935. („Cărticica de seară“, Buc., 1935); Domnului Pompiliu Constantinescu, semne pentru papagalul domniei sale din ciocul papagalului ăștuiu. T. Arghezi, mai 1936. („Cimitirul Buna-Vestire“, Buc., 1936)²

Altele sînt acordate confratelui său apropiat, Cezar Petrescu, și au următorul conținut: Domnului Cezar Petrescu scriitor cu soare, din partea unui copist de umbră. T. Arghezi, 17 decembrie 1929, București. („Icoane de lemn“, Buc., 1929); Domnului Cezar Petrescu un pic de literatură într-o dragoste mare. T. Arghezi, 9 mai 1935. („Cărticica de seară“, Buc., 1935); Dedesubtul norului tumultuos, aglomerat și rece, o păstaie. Domnului Cezar Petrescu, directorul „României“, care nici nu o să pomenească de prezentul manuscris. T. Arghezi, 1939. („Hore, Versuri“, Buc., 1939)³

Anticarului și colecționarului de cărți, manuscrise și tablouri Nicolae Vasilescu-Capsali îi sînt date autografele:

Domnului Capsali câteva foi de hirtie literaturizată cu dragostea și cinstirea autorului, T. Arghezi, 6 septembrie 1930. („Icoane de lemn“, Buc. 1929); Domnului Vasilescu-Capsali dragostea confrățească a autorului T. Arghezi, 25 mai 1935. („Cărticica de seară“, Buc., 1935).⁴

Note :

1. Originalul se află în posesia doamnei Viorica Vrioni. București.
2. Cărțile se află în biblioteca lui Pompiliu Constantinescu. București.
3. Cărțile se află în biblioteca lui Cezar Petrescu. Buzeni.
4. Cărțile se află în biblioteca lui Nicolae Vasilescu-Capsali. București.
5. Cartea se află în biblioteca lui Nicolae Scurtu. București.
6. Cartea se află în biblioteca lui Constantin Pelmuș. București.
7. Cartea se află în biblioteca lui Nicolae Vasilescu-Capsali. București.

Tudor Arghezi a consti-
n viața spirituală româ-
puțin editurile, l-au
e șapte decenii arena
umeroase eseuri, studii,
l-au cunoscut pe poet,
i o bogată iconografie
rgezi sau făcute de alții
ceastă ocazie, unicitatea
în tot ce poartă semnă-

ne de la un scriitor ge-
publicăm o scrisoare
Vrioni, soțul scriitoarei
dorințele „europeanului

rie 1929 București

rioni,
ul. Sunt într-un hal de
e mi-ar permite să uti-
l să iau un nou contact
și de 4 zile funcționez
în cele mai infecte or-

ase omagii doamnei,

T. Arghezi¹

sînt date lui Pompiliu
rgeziene de pînă acum.
tantinescu, sentimentele
Arghezi, 19. 10. [19/33,
933]; Domnului Pompiliu
mai 1935 („Cărticica de
inescu, semințe pentru
ia. T. Arghezi, mai 1936.

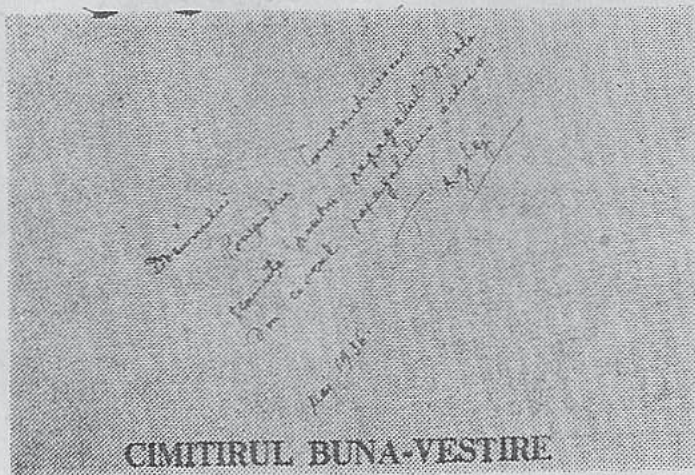
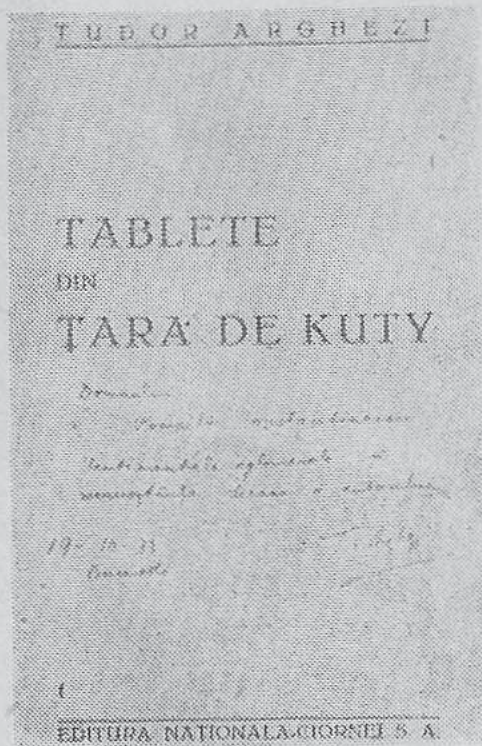
Cezar Petrescu, și au ur-
tor cu soare, din partea
1929, București. („Icoane
n pic de literatură într-o
a de seară“, Buc., 1935);
păstaie. Domnului Cezar
pomenească de prezentul
1939)³
crise și tablouri Nicolae

turizată cu dragostea și
 („Icoane de lemn“, Buc.
frățească a autorului T.
935).⁴

oni. București.
inescu. Bucu-

Bușteni.
apsali. Bucu-

București.
București.
apsali. Bucu-

Un autograf cuminte primește Demostene Botez: Domnului Demostene Botez cu dragoste pentru poezia și ținuta domniei sale. T. Arghezi, mai 1937. („Ce-ai cu mine, vîntule?“ Buc., 1937).⁵

De asemenea, mai primesc autografe de la Tudor Arghezi publicistul Constantin Pelmuș și Aurel Argolescu. Ne facem o datorie față de istoria literară de a le comunica și pe acestea:

Domnului și confratelui Pelmuș, cu două condeie încrucișate. T. Arghezi, 14 decembrie 1929, București. („Icoane de lemn“, Buc., 1929).⁶ Pentru a-i trece cîteva minute de urît domnului Aurel Argolescu. T. Arghezi, 30 octombrie 1947. („Țara piticilor“, Buc., 1947).⁷

După cum se poate observa, cuvintele potrivite atît de neașteptat de Tudor Arghezi, capată noi valențe.

Nicolae SCURTU

FOȘTI ELEVI AI LICEULUI „UNIREA”

Cornel COMAN

(1936-1981)

*Mi-este greu, aproape imposibil, să scriu
la timpul trecut despre Cornel. Și totuși
moartea — sau viața, mă obligă s-o fac.*

A fost actorul și omul care a străfulgerat scena și ecranul românesc cu o lumină specială, aproape unică în melancolia ei. Ceva ce semăna cu amurgurile din Vrancea lui atât de dragă și atât de des evocată în conversațiile fugare sau lungi de-o noapte cu colegii și prietenii.

A fost actorul care s-a prăbușit pe scenă ca un albatros pe nava pe care o iubea. Cu ultimul lui rol a dat vieții un erou și eroului și-a dăruit viața.

Poate că sînt vinovat că nu l-am aplaudat destul de tare cînd l-am auzit rostindu-și ultima replică, poate sînt vinovat că nu l-am salutat destul de adînc la ultima lui trecere — discretă și delicată — pe culoarul cabinelor, poate sînt vinovat că nu i-am strîns mîna cu destulă căldură după vizionarea ultimului film în care jucase. Poate...

Dar l-am iubit și eu cu colegii și publicul. Și mulțimea imensă, și tăcut al durerii, scurgîndu-se pe lingă catafalcul lui, ne-a cutremurat și ne-a făcut să-nțelegem dragostea și regretul publicului, pe care el l-a respectat așa cum își respecta părinții.

Rîndurile mele sînt destinate unei reviste juvenile, scrisă cu entuziasm și talent de elevii liceului în care a fost educat și Cornel. Nu pot, acum cînd îmi plec fruntea în fața umbrei lui, să nu mă-nchin și-n fața dascălilor care l-au pus cartea în mîna și care au dăruit vieții, teatrului românesc un asemenea om.

*Cornel a fost o față cîntătoare, rare,
care a oburat din fonul constelațiilor noastre
precum diavrele, dureros de devreme.*

Florin Șt

Ion Besau

COMEMORĂRI

AUGUST TREBONIU LAURIAN

(100 de ani de la moarte)

„Îs gata a face tot ce poate servi spre folosul națiunii noastre"! Aceste cuvinte mărturisind un crez patriotic fierbinte ca un legământ sint desprinse dintr-o epistolă a lui Laurian către Bariț.

Laurian a fost peste măsură urgisit pentru prea înfocatul său latinism. Ca în operele clasice, această dominantă a activității sale a întunecat aspecte importante din lucrarea lui spre propășirea neamului. Volumul I al corpusului epistolar **Bariț și contemporanii săi**, Editura „Minerva” (1973), înmănușează și un număr de 102 scrisori ale lui August Treboniu Laurian. Acoperind o perioadă agitată din istoria Transilvaniei (1840—1875), ele dovedesc convingător și multilateral eforturile unui cărturar patriot. Am ales una din acele epistole care ni-l înfățișează pe Laurian în viltoarea evenimentelor revoluționare de la 1848, ca **unul din principalii factori politici ai revoluției**, preocupat de realizarea **unității naționale a românilor**. În scrisoarea de la 8 aprilie 1848, după ce-l informează de primirea gazetelor brașovene înțelese ca un important factor de unitate națională, Laurian schițează un program sistematic și radical al revoluției transilvănene, care depășește prin complexitate și adâncimea viziunii programele politice lansate în aceleași zile de Aron Pumnul, Al. Papiu-Ilarian și Simion Bărnuțiu. Frecvența îndemnurilor și a imperativelor dau acestei scrisori tensiunea agitatorică a unui manifest: „Ce mai faceți? Au început lucrurile a se încurca și pe acolo. Frate, aveți libertatea de a vorbi de a scrie și de a vă aduna, vedeți de vă înțelegeți. Vorbiți, scrieți, cereți!!! Publicați, și cu gura și prin tipariu cererile românilor. Mie mi se par cele de căpetenie acestea: independentă națională... școale române în toate satele și orașele dotate din fondurile alodiale; intrarmarea generală a românilor, ștergerea iobăgismului, fără vreo despăgubire”. În primăvara anului 1848, după Adunarea de pe Cîmpia Libertății de la Blaj, face parte din delegația românilor transilvăneni care prezintă împăratului Ferdinand, aflat la Insbruck, a doua pețire. Ingrijorat că

la masa tratativelor, unii din membri deputați vor abnega de la programul național stabilit pe istorica așezare de lângă Blaj, Laurian îi scrie lui Bariț că regretă lipsa sa și a altor citorva „români fierbinți”, exprimându-și convingerea că „glasul a 60 mii de oameni ciți au fost la Blaj se va auzi la Viena”.

Cînd Geo Bogza evocă într-o tabletă memorabilă pe acei pașoptiști, „cu fruntea înaltă și inspirată, tăiată de linia adîncă a voinței”, se cuvine să nu-l uităm pe August Treboniu Laurian!

Ion BUZAȘI,
doctorand

TEZE

„Perle”...

- Eminescu, în această poezie, își exprimă dragostea cumplită pe care o avea față de mama lui.
- Era un scriitor foarte apropiat de natură, fiindcă stătea toată ziua în mijlocul ei.
- M. Eminescu ne prezintă pe o mamă care este bună, adusă din negura de vremi.
- Accentul cade pe prima strofă, cînd piciorul metric este alcătuit din două silabe.
- Eminescu a scris poezii de valoare artistică foarte încântătoare.
- Mai întii, Grigore Ureche arată înălțimea și volumul lui Ștefan cel Mare.
- Grigore Ureche a scris în perioada 1359—1594.
- La noi, iluminismul a fost reprezentat de Școala ardeleană din Transilvania.
- Gînditorii antichității greco-latine au contribuit la răspîndirea iluminismului.
- G. Coșbuc s-a născut în satul Hardabău.
- La început, asistăm la niște discuții dialogate.

...culese de
prof. Petru DIMA

REVISTA REVISTELOR

„Aurul negru“

Recent, a sosit la redacție nr. 1/1980 al revistei „Aurul negru”, publicație a elevilor Liceului industrial nr. 2 PETROL — Pitești. Îi felicităm din toată inima și le dorim succes în activitatea grea, dar frumoasă pe care au început-o.

Sînt înmănușate aici o parte din gîndurile și realizările dobîndite pe plan profesional, literar și artistic de viitorii petroliști, pînă acum necunoscute.

Profilul liceului este foarte bine oglîndit în articolele: „Petrolul pe meridiane”, „O nouă meserie: sondor-marinar”, „Petrolul continentului albastru” etc.

Aspecte din activitatea practică-productivă sînt surprinse în articolul „În laboratoarele muncii”, în care se subliniază pasiunea cu care lucrează elevii.

Dintre creațiile literare atrage atenția proza intitulată „Gara cu același nume”, de Valentina Gojgărea, clasa a IX-a P4.

O serie de curiozități sînt reunite în articolele: „Fizica amuzantă”, „Amuzamente matematice”, „Călătorie în lumea viețuitoarelor”.

„Aurul negru” este o revistă școlară „scrisă de elevi și pentru elevi, cu o structură tinerească, ancorată în viața școlii și în problemele cu care este confruntat tineretul” („La început de drum...”).

Așteptăm cu plăcere numerele viitoare.

Lăcrămioara VĂSUIANU,
clasa a XI-a A

FOLCLOR

O nouă variantă

Miorița

Mici' miorici,
De trei zile-ncoace
Gura nu-ți mai tace
Oar iarba nu-ți place?
Oar apa nu-i bună?
— Stăpînașul meu,
Nu-i de capul meu,
E de capul tău.
Că mi s-a vorbitu
Cioban unguresc
Cu cel vrîncenesc
Ca să mi te-omoare,
Că ai oi mai multe
Și cai învățați
Și ciini mai bărbați.
— Oiță bîrsană,
De ești năzdrăvană,
Tu să le spui lor
Ca să mă îngroape
În strunga oilor,
În jocul mieilor.
Și la cap să-mi puie
Fluieraș de os,
Mult zice duios!
Fluieraș de fag,
Mult zice cu drag!
Fluierașu-o zice,
Mielușei s-or strînge,
Pe mine m-o plînge,
Cu lacrimi de sînge!

(Fragment cules în 1967, de la Paraschiva Bunghiz, de 86 de ani și trimis „Revistei noastre” de prof. Florica Albu)

NOTE DE LECTURĂ

Grigore ILISEI:

„PRIVELIȘTI
MOLDAVE“ *)

Apărută în colecția „Reporter XX”, cartea lui Grigore Ilisei reunește la temperatură înaltă impresii culese într-o lungă călătorie întreprinsă prin principalele așezări dintre Carpați și Prut. Apelând la tehnica contrastului trecut-prezent, autorul surprinde imaginea complexă a unei lumi re-născute precum pasărea Phoenix.

Fălticeni, de pildă, pînă mai ieri, tîrg, un loc unde nu se întîmpla nimic, e astăzi un oraș în plină dezvoltare. Pașii îl poartă prin Botoșanii lui Eminsecu, prin satul Flămînzii, de unde a sărit scînteia mării răscoale țărănești din 1907; prin Iași — „un oraș în care viața curge năvalnic într-un ținut de primăvară a spiritului”; prin Cotnaru lui Ștefan cel Mare și Despot-vodă, întemeietorul primului așezămînt de învățămînt superior din Moldova, dar și prin cel de astăzi, un adevărat „arhipelag al licorii”; prin „orașul de piatră al Neamțului”, așezat între munți și ape, ca o pînză întinsă la soare.

Și drumul continuă la: Vaslui — loc cu puternice rezonanțe istorice: Letea — cetatea hîrtiei; municipiul Gheorghe Cheorghiu-Dej, socotit, pînă nu de mult, „oraș fără istorie”, pentru că atunci, „abia vislea spre lume”; **Focșani**, căruia îi dedică un capitol intitulat sugestiv „Hai la Milcov cu grăbire!***); Galați, pilon de nădejde al siderurgiei românești și al construcției de nave; Birlad, Ruginoasa, Mălini, satul natal al copilului minune al poeziei noastre — N. Labiș.

Elena VLAD,
clasa a XII-a,
Liceul sanitar din Focșani

*) Grigore Ilisei — Priveliști moldave, Editura „Junimea”, Iași, 1980.

**) În numărul viitor, vom publica fragmentul referitor la „Revista noastră” (nota red.).

DESIGN-UL —
definiție
și istoric

(Urmare din pag. 1213)

română ca și alte neologisme precum radio, dispecer etc.

Concepția despre design a evoluat sub impulsul a două mari tendințe sociale și anume:

1. a dezvoltării tehnicii și științei și odată cu aceasta a necesității de **inovare** continuă, de **raționalizare** și economisire a resurselor materiale (nu trebuie să confundăm folosirea în scopuri comerciale a design-ului — din societatea de consum capitalistă cu scopul propriu-zis al design-ului — acela de a raționaliza și umaniza obiectul industrial);

2. a evoluției artei spre satisfacerea cerințelor practice, utile, aplicate, ale omului modern, ale ambianțului în care trăiește, deci spre o mai puternică participare a artei la viața socială.

Design-ul trebuie considerat din ce în ce mai mult ca o formă a **culturii vizuale**, ca o formă a **culturii tehnice** deoarece prin această activitate obiectele de utilitate cotidiană ca: vestimentația, articolele casnice, ambianțul locuinței, al străzii și al orașului, utilajele și aparatele de muncă și ambianța locului de muncă, mijloacele de transport sau arhitectura dobîndesc semnificație umană și socială, reflectă stadiul de dezvoltare a societății respective și aspirațiile sale.

În finalul acestor însemnări schițăm următoarea **definiție** a design-ului: este **acea activitate inovativă** prin care se creează și se proiectează noile forme ale produselor realizate în serie (pe cale industrială) în așa fel încît să fie funcționale, raționale sub raportul consumului de materiale și energie și armonios-estetice sub raportul prezentării lor, a formei globale, a expresiei lor de comunicație.

(Va urma)

Dinu IANULESCU :

„RONDELURI“

În seara zilei de 9 februarie a.c., zi de o ciudată notă primăvărată, am avut cinstea și marea bucurie să fim gazda lansării volumului „Rondeluri” al lui Dinu Ianculescu. Și am avut revelația de a asculta, în lectura inegalabilă a autorului, câteva din frumoasele poezii, probabil cele mai dragi inimii sale.

Acest volum, cochet în aparență, este de fapt, un mic monument înălțat sufletului omenesc, timpului pe care îl măsoară, ca o clepsidră sentimentală.

Am în față această bijuterie scrisă, în care „dulcele își lasă-amarul”. Sînt sentimente, bat neliniști pe care fiecare le-am simțit odată :

„Ala-bala, portocala/
nu mai pot să visez”.

Un joc sau nostalgia unui joc pierdut?
„Și încerc ca după furt
pe nimic să dau duimul”.

Cum nu știm să prețuim averea
pentru care n-am muncit! Cum nu
știm să trăim din ce ne-a dat întimplarea!

„Lemn alb, lemn negru, lemn de preț
la o tarabă vinde timpul”.

Versuri cu iz oriental. Timpul ne măsoară și ne cîntărește. Timpul ne prețuiește și ne vinde. Cui?

„Zile scurse prea devreme
și vîndute prea ușor...”

...Și niciodată n-am făcut destul ca să le oprim, ca să le întîrziem măcar. Și vine o zi în care...

„atîta gol pe cît de pline
erau cămările la prînz,
tîrziu, cînd mesele s-au strîns
și resturile sînt puține.

Strîng pentru noaptea care vine”.

Iar pentru cei ce vor să știe cine le-a văzut sufletele într-al său:

„Slugă prea plecată
și stăpîn îi sînt
zeului cuvînt...”

Avem mîndria că una din aceste poezii, „Caii fug, pădurea tace”, a văzut lumina tiparului mai întîi în paginile „Revistei noastre”, la rubrica „Inedit”.

Am dori ca prietenia și colaborarea noastră cu Dinu Ianculescu, poet-actor și actor-poet, cum ne place să-l numim, să dureze și să rodească!

Mihaela SEREA,
clasa a XI-a A

NOTE DE LECTURĂ

Mihail Steriade și poezia lui Tudor Arghezi

În 1980 — cu ocazia sărbătoririi centenarului nașterii lui T. Arghezi, cunoscutul mesager al culturii și literaturii noastre, **Mihail Steriade**, fost elev al Liceului „Unirea”, a scos în Editura „Soveja” din Louvain (Belgia) o antologie care cuprinde 19 poezii ale bardului de la Mărtișor, transpuse de el în limba franceză.

La contactul cu opera autorului „Cuvintelor potrivite”, M. Steriade constată, în primul rînd, bogăția temelor, apoi diversitatea de formule și modalități, densitatea stilului, care pare a epuiza toate resursele limbii române. El a ales din vasta creație argheziană doar câteva poeme: „Testament”, „Creion”, „Toamnă”, „Flori de mucigai”, „Incertitudine” ș.a., căroro a reușit să le imprime muzicalitatea specifică, energia expresivă, suporturi ale unui mesaj poetic autentic.

Fiind român, el simte poezia lui Arghezi, înțelege problemele profund filozofice pe care acesta le dezbate în lucrările sale fundamentale. Printre acestea se numără și „Testament”, din care reproducem următorul fragment:

„Je te laisserai, après ma mort,
en héritage
seulement mon nom inscrit sur un
livre.
Dans la nuit courroucée qui,
depuis
mes ancêtres jusqu'à toi, se
déroule
par des ravins et des trous
profonds
franchis par ces aïeux en
rampant
mais que, toi, jeune, tu devras
graver,
ce livre, Fils, en est marche”.

Gabriela MOISE
și Anca-Felicia PARAGINA
clasa a XII-a A

ANCHETA „REVISTEI NOASTRE“

DIN NOU DESPRE PRIETENIE

De data aceasta în loc de întrebări, proverbe

1. „Fii propriul tău prieten și alții se vor împrieteni cu tine“.
2. „A nu te amesteca în treburile altora înseamnă a avea prieteni buni“.
3. „Iubește-ți prietenul cu defectele lui“.
4. „Prietenul tuturor nu este prietenul nimănu“.
5. „Încearcă-ți prietenul înainte de a avea nevoie de el“.
6. „Nu-ți face din prieten un dușman“.
7. „Nu toți cei care ne vorbesc frumos ne sînt prieteni“.

Dan LAVRIC, clasa a XII-a A :

1. Încearcă să te privești cu ochi critici în orice împrejurare ai fi, cunoaște-ți calitățile și defectele și străduiește-te să te modelezi.

2. În toate, nu strică un dram de discreție...

3. În măsură în care poți, ajută-l să se îndrepte.

4. Am cunoscut și oameni care erau „prieteni“ cu toată lumea. Spre surprinderea lor, erau nefericiți, fiindcă nu aveau prieteni...

5. N-aș face asta niciodată, chiar cu riscul de a suferi. Unui prieten îi acordăm încredere, iar încercarea este o dovadă de neîncredere.

6. Cel care-și face dușman dintr-un prieten nu poate avea prieteni.

7. „Vorba dulce mult aduce“ este un proverb cunoscut de toți oamenii lingușitori. De aici vorba lor... mieroasă... Dar : „Vorba dulce mult aduce“... chiar și o prietenie...

Iulia MECHEA, clasa a XII-a, Liceul sanitar din Focșani :

1. Fii bun, generos, loial, sincer, harnic și alții te vor aprecia.

2. Uneori, prietenia se oprește în fața unor probleme delicate. În asemenea situații, tăcerea este de... aur.

3. Totodată, există ceva rău în „cel mai bun“ și ceva bun în „cel mai rău“. Și dacă mama-natură ocrotește și florile răului, de ce n-am accepta și noi această „universal valabilă“ teză a materiei vii ?

4. În mod ideal, un suflet loial, de adevărat prieten, mai bine își dă viața decît să divulge un secret. Și cum prietenia însăși este un secret a două suflete, un al treilea aduce cu el declinul...

6. Sentimentele adevărate nu pot fi ucise niciodată.

7. Strălucirea vorbelor „frumoase“, dar goale, deseori orbește și ușor deschide nedorite porți ale sufletului. În acest caz, trebuie să deosebim sinceritatea de fățarnicie.

Geta CIOCÎRLAN, clasa a X-a B :

1. Ca să poți trăi între prieteni, trebuie să te autocontrolezi, să fii generos, modest etc.

2. Într-o prietenie, trebuie să respecti tăcerile și rezervele celuilalt. Într-o asemenea relație, curiozitatea trebuie pusă sub control...

3. De vreme ce nimeni nu-i perfect, atunci și prietenul trebuie acceptat cu defecte, cu condiția ca acestea să nu fie grave și să nu predominie.

4. Într-adevăr, există oameni sociali, care nu știu să lege o prietenie durabilă.

5. Din cauza îngîmfării, a egoismului și a altor manifestări negative, poți să pierzi un prieten, sau, mai rău, poți să ți-l faci dușman. O prietenie se menține cu efort și chiar cu sacrificii (ca orice lucru de preț).

7. Evident, a vorbi frumos nu înseamnă întotdeauna a vorbi și sincer.

Uneori, vorbele meșteșugite ascund un suflet mic, intenții meschine.

Elena VLAD, clasa a XII-a, Liceul sanitar din Focșani :

1. Fii bun, drept, cinstit, privește-te cu hotărâre în față, la bine și la rău, și astfel încrederea celor din jur te va răsplăti.

3. Iubește-ți prietenul ajutându-l să-și depășească defectele. Numai atunci îl vei convinge că iubirea ce i-o porți este sinceră.

4. Eu aș parafraza : „Prietenul tuturor nu are mulți prieteni”, deoarece, ea, prietenia, presupune profunzime, sinceritate reciprocă. Nu orice individ este capabil să construiască și să întrețină o prietenie adecvată.

5. „Gîndește-te de două ori și alege o dată”, căci odată alegerea făcută, înseamnă că „examenul” a fost trecut. A-l încerca înseamnă a-ți pune la îndoială rațiunea, puterea de a evalua un om.

6. „Falsa prietenie este curată dușmănie”.

Adaug punctul 8 : „A-ți iubi prietenul înseamnă a te iubi pe tine însuși (însăși)”.

Liliana NECULA, clasa a X-a L :

1. A fi prieten cu tine însuși înseamnă a-ți recunoaște calitățile și mai ales defectele și a avea puterea și curajul ca pe acestea din urmă să le supui unui „tratament” special.

2. Există în prietenie unele lucruri atât de delicate, încît ar putea fi rănite și cu petala unui trandafir.

3. Un om fără prieten este ca noaptea fără lună și ca ziua fără soare. Cît respect și cîte elogii merită prietenia ! Iată de ce trebuie să-l accepți și cu defecte, față de care însă să nu stai pasiv.

5. Ca să știi cu cine ai de-a face, recurgi și la o asemenea „testare”.

6. Chiar dacă ai stăpîni toate bogățiile din lume, nu ai putea trăi fără prieteni, pentru că nici o comoară din lume nu-i poate înlocui.

Din această cauză, o comoară atât de prețioasă trebuie apărută.

Valentin BERNOVICI, clasa a IX-a B :

1. Din acest proverb se înțelege că trebuie să-ți cunoști propriile calități și defecte, fiindcă numai așa se vor împrieteni și alții cu tine.

2. Prietenia nu exclude discreția.

3. Îl iubești așa cum este, pentru că nici tu nu ești perfect.

4. De ce prietenul tuturor nu este prietenul nimănui ? Pentru că un om,

frecventînd mai mulți indivizi, nu poate avea un echilibru al calităților morale.

5. Încercarea aceasta te ferește de drame.

6. Viața ne învață că-i mai greu să-ți faci un prieten, decît să-l pierzi. Și aici, intervine înțelepciunea.

7. În loc de comentariu, voi folosi acum morala fabulei „Șoarecele și pisica”, de Gr. Alexandrescu :

„Cotoiul cel smerit

E omul ipocrit”.

Anchetă organizată de :

**Paula CRISTIAN, absolventă ;
Tatiana ILIE și Sergiu DESAGĂ,
clasa a XI-a A**

Cronica

liceului

● La 24 ianuarie 1981, cu prilejul împlinirii a 122 de ani de la realizarea actului Unirii și a 115 ani de la înființarea liceului nostru, în sala de festivități a avut loc un spectacol artistic, la desfășurarea căruia și-au dat concursul: tovarășii profesori Maria-ta Tudorache și Marian Stoian, precum și elevii Mioara Frăsin, Adrian Fîrșan, Lăcrămioara Văsuianu, Laura Limbășan, precum și membrii formației corale și ai echipei de dansuri. Despre însemnătatea evenimentului a vorbit tovarășul prof. Emil Giurgea.

● În cadrul fazei locale a Festivalului național „Cîntarea României”, ediția 1981, brigada artistică de la liceul nostru s-a clasat pe locul al II-lea, iar formația de muzică folk — pe locul al III-lea.

● În perioada 4—6 martie 1981, s-a desfășurat, la Timișoara, Olimpiada pe meserii, faza zonală. Liceul „Unirea” a fost reprezentat de elevii : Ralea Stelică, Cristea Costică, Trifan Constantin (clasa a XI-a), Dodoiu Costel, Gurău Viorel și Macarie Neculai (clasa a XII-a), pregătiți de tovarășul prof. ing. Ștefan Ioneanu. Printre cîștigătorii concursului se numără și Macarie Neculai, clasat pe locul al II-lea, și Gurău Viorel, clasat pe locul al III-lea.

**Athena GAVRILĂ,
clasa a XI-a A**

SECVENȚE CULTURALE

LANSARE

La 30 ianuarie a.c., a avut loc, la Librăria „Miorița”, lansarea volumului „Simple note” al cunoscutului ziarist Leon Kalustian, fost elev al Liceului „Unirea”. Cartea a fost prezentată de criticul și istoricul literar Valeriu Râpeanu, directorul Editurii „Eminescu”, sub egida căreia a apărut.

În aceeași zi, conducătorul acestei prestigioase edituri s-a întâlnit cu elevii Liceului pedagogic, cărora le-a vorbit despre curentele literare.

OASPEȚI

Poetul-actor Dinu Ianculescu, sosit în Focșani cu prilejul lansării volumului său de „Rondeluri”, a vizitat Liceul „Unirea”, unde s-a întâlnit, la 9 februarie a.c., cu elevii din clasele a XI-a A și a XII-a A, mulți dintre ei membri ai colectivului redacțional al „Revistei noastre”. Această minunată culegere de versuri a fost prezentată de criticul literar Valeriu Cristea. Autorul și-a vrăjit ascultătorii citind peste zece poezii din noua sa carte.

*Celor ce scriu, gândere mi trudește
la „Revista noastră”, gândul
meu pînă departe. Dinu Ianculescu*

DECADE

În perioada 1—10 februarie a.c., s-a desfășurat a doua ediție a DECADEI CULTURII FOCȘĂNENE, inițiată de Comitetul municipal P.C.R. și organizată de Comitetul municipal de educație politică și cultură socialistă.

EXPOZIȚIE

La 18 februarie a.c., s-a deschis, la Galeriile de artă din Focșani, expoziția de pictură și grafică din R.D. Germană, OMUL ȘI MEDIUL SOCIAL. Au fost de față tovarășii: Mina COVACI, secretar al Comitetului județean Vrancea al P.C.R., Al. CRIHANĂ, președintele Comitetului județean pentru cultură și educație socialistă Vrancea, Frantz Karl HITZE și Günther RIEGER, consilier și respectiv atașat cultural la ambasada R.D. Germane la București, Crista KUHNE, comisarul expoziției și pictorul Konrad KNEBEL.

SIMPOZION

Cercul literar de la Liceul „Al. I. Cuza” a organizat, la 20 februarie a.c., un simpozion „Ion Minulescu”. Despre viața și opera autorului „Romanțelor pentru mai tîrziu” au vorbit prof. Nicolae Crăciun și elevele Delia Dăescu, Mirela Florescu și Roxana Vilcu. În continuare, cei prezenți au ascultat un fragment din interviul intitulat „Tata a fost mereu pentru mersul înainte al poeziei, al artelor în general”, acordat profesorului Petrache Dima de Mioara Minulescu, fiica scriitorului omagiat.

Poetul Dumitru Pricop a citit versuri din noul său volum, „Lumile din strigăt”.

Cronicar

OPINII

○ anomalie toponimică: STRĂOANE

Denumirea actuală a localității apare ca o anomalie toponimică, care împămîntenindu-se ar putea trece neobservată, nu însă la o analiză științifică mai aprofundată.

Este clar că, dacă denumirea derivă de la „bătrînul” **Straoa**, întemeietorul, așa cum rezultă din documente și mărturii ale trecutului, atunci localitatea se va numi corect, după toate regulile toponimiei și ortografiei naționale **Străoani**, **Străoanii**, precum: Focșani, Botoșani, Pașcani etc. și nu... Străoane! E o denumire care se cere formulată în mod științific și nu un vocativ precum: Ioane, Dane, Simioane, **Străoane!**

În foarte documentata sa lucrare „Toponimie românească”, acad. Iorgu Iordan afirmă, cu girul specialistului în materie, al savantului: „Străoani(i) de Jos și Străoani(i) de Sus de la numele personal **Straoa**, din care s-a născut acest patronimic, atestat adesea în documente putnene privitoare tocmai la regiunea unde se află satele în discuție” (conf. Iorgu Iordan: „Toponimie românească”, p. 174). În aceeași lucrare se afirmă și mai pregnant: „De obicei numele satului se formează de la al aceluia care l-a întemeiat, cu ajutorul sufixelor: -ești, -eni, -ani. Așa se explică forma de plural a celor mai multe numiri de așezări umane românești” (op. cit.

pag. 174). Iar Aurel Sava în „Documente putnene” remarcă: „Unele așezări chiar înainte de a deveni sate capătă numele familiei care își avea așezarea acolo” (op. cit. pag. XXII, vol. I).

Prin urmare: **Străoani** de la singularul **Straoa**, precum: Focșani, Pașcani.

În unele lucrări cu caracter monografic, istoric sau turistic apărute în ultimii ani, se reproduce denumirea „oficială” chipurile de Străoane. Fac totuși excepție unele lucrări cu caracter istoric întocmite pe bază de documente mai vechi, care folosesc forma corectă, originară **Străoani**, de Jos, de Sus (ex. Mihail Sadoveanu în „Povestiri de război”, Aug. Deac și Ion Teacă în „Lupta poporului român împotriva cotoritorilor”, Const. C. Giurescu în „Istoria românilor”, A. Sava în „Documente putnene”, din care am citat etc.).

Poate că n-ar fi tirziu să se procedeze la o rectificare, așa cum multe altele s-au mai întimplat.

Al. Străoneanu-Balaș

(Extras din comunicarea „Argumente și ipoteze privind începuturile și trecutul localităților Străoani-Vrancea”, prezentată la întâlnirea cu fiii satului, din 29 iunie 1979, la Străoani).

SECVENȚE CULTURALE

CONCURS

La 28 februarie a.c., s-a desfășurat faza județeană a Concursului de literatură „Mihai Eminescu”, la care au participat 440 de elevi din clasele V—VIII și 67 din clasele IX—XII.

Menționăm în continuare numele elvilor ale căror lucrări au fost notate cu 10: clasa a V-a — **Bandrabur Luminița** (Școala generală nr. 1 — Panciu); clasa a VI-a — **Cristea Valentina** (Școala generală nr. 1 — Focșani); clasa a VII-a — **Popa Corina**, **Popescu Oxana**, **Oprescu Gloria** (Școala generală nr. 5 — Focșani), **Mindrescu Nicoleta** (Școala generală nr. 10 — Focșani), **Ștefan Mirela** (Școala generală nr. 1 — Adjud); clasa a VIII-a — **Merlușcă Ștefania** (Școala generală nr. 5 — Focșani), **Stoica Daniela** (Școala generală nr. 9 — Focșani); clasa a IX-a — **Godinac Gabriela** (Liceul „Al. I. Cuza”); clasa a X-a — **Bicu Monica**, **Chirilă Raluca**, **Dăescu Delia** și **Rotar Marta** (Liceul „Al. I. Cuza”); clasa a XI-a — **Babiș Maricica**, **Manea Liliana** (Liceul pedagogic) și **Busuioc Marlina** (Liceul industrial din Adjud); clasa a XII-a — **Lupu Geneveva** și **Sibișteanu Valentina** (Liceul pedagogic).

La faza republicană, participă numai elevii din clasele IX—XII. Le urăm succes!

MUZICĂ

In memoriam

O MARE CÎNTĂREAȚĂ
DE ORIGINE ROMÂNĂ

VERA MORA

În ianuarie 1980 a încetat din viață soprana de origine română, Vera MORA, cea care a fost considerată vocea de aur a muzicii pragheze, între cele două războaie mondiale.

A debutat pe scena operii din Bratislava, la 22 ianuarie 1932, în rolul principal din opera „Sărutul”, de B. Smetana, după ce mai întâi obținuse doctoratele în litere, filozofie și muzicologie, ultimul la Conservatorul din Praga, ca elevă a celebrei cîntărețe de renume european, soprana cehă Ruzena Maturova.

În decursul tulburătoarei sale cariere, Vera Mora a dat viață la peste 50 de roluri interpretate cu înaltă dăruire și a cîntat în peste 1200 de recitaluri și concerte pe multe din scenele lumii: Praga, Bratislava, Paris, Viena, Salzburg, Leningrad, Belgrad, Varșovia, București, Iași, Timișoara, Sibiu ș.a.

A excelat în rolurile principale din „Mireasa vîndută”, „Dalibor”, „Hubicka” („Sărutul”), de B. Smetana; „Jacobinul” de A. Dvorak, a cîntat în audiție mondială lucrări de J.B. Foberster, R. Strauss, Oskar Nedbal, a contribuit la răspîndirea lucrărilor compozitorilor români: George Enescu, George Dima, Paul Constantinescu, Mihail Jora, Sabin Drăgoi, Zeno Vancea, Ion Dumitrescu, Tiberiu Bredeanu ș.a.

Pentru ciclurile de lieduri „Chipa-roșii” și „Cîntece vechi” de Antonin Dvorak, pe care le-am auzit în interpretarea sa și la Ploiești, în 1970, a primit medalia de aur a orașului Praga, în 1939.

A scris prima piesă de teatru pentru păpuși, în limba română, intitulată „Povestea unei seri”, inspirată din folclorul nostru, lucrare cu care s-au dat numai în Cehoslovacia peste 300 de spectacole. De asemenea, a fost jucată la festivalurile internaționale ale teatrelor de marionete de la

Ljubljana și Salzburg, partea muzicală a rolului Domniței Ruxandra fiind interpretată de Vera Mora.

În 1935, a tradus în limba română Imnul de Stat al Cehoslovaciei, versiune care se folosește și azi la noi.

Vera Mora a fost o figură complexă a culturii românești și cehoslovace: interpretă de mare talent, cercetătoare, scriitoare sensibilă, profesoară de elită, poliglotă (cunoștea perfect cinci limbi), traducătoare, colaboratoare la peste 120 de ziare și reviste din diferite țări, unde a publicat aproximativ 750 de cronici și medali-oane.

Mostenirea lăsată de ea este impresionantă: memorii (în limba cehă) în manuscris, studii, sute de documente, afișe, programe, fotografii, o valoroasă bibliotecă muzicală, numeroase înregistrări făcute pe bandă magnetică, la Praga, București, Sibiu etc., în anii 1958, 1968, 1970 și 1974.

Am reușit să o cunosc îndeaproape, deoarece în ultimii 18 ani am fost colaboratorul și secretarul ei în România. În 1979, vizitînd pentru ultima dată patria, și-a exprimat dorința de a-și recăpăta cetățenia română. Moartea a împiedicat-o însă să se întoarcă între ai săi.

Articolul de față, care cuprinde date, în cea mai mare parte, inedite în țara noastră, se vrea un modest omagiu adus unei artiste al cărei nume a intrat definitiv în istoria culturii europene.

Florian V. ION,
muzicolog

ISTORIA DEZVOLTĂRII ULTRAACUSTICII (II)

Prima soluție preconizată a fost dată de fizicianul englez L.F. Richardson, care pornea de la constatarea că aisbergul, fiind un munte de gheață, este în măsură să reflecte sunetul, care ajungând la el, produce un ecou. Existind posibilitatea de a se emite un sunet scurt, dar puternic, de pildă, zgomotul unei împuscături și de a se recepționa ecoul care a luat naștere prin reflectarea undelor sonore, de ghețar, devenea posibilă detectarea acestuia și determinarea distanței la care se găsește obstacolul față de vapor. Dar aplicarea acestui procedeu în practică n-a dat rezultate satisfăcătoare. O altă soluție asemănătoare celei dintii folosea pentru propagarea sunetului nu aerul, ci apa mării. Sunetul era produs de un clopot sau sirenă, chiar în apă, sursa sonoră fiind montată la partea de jos a vaporului. Soluția, așa cum a fost concepută inițial, n-a dat rezultate. Perfecționările care puteau fi aduse dispozitivului n-au putut fi făcute, omenirea intrase în crunta înclăștare a primului război mondial. Acum alte probleme stăteau în fața oamenilor de știință și tehnicienilor. Printre acestea se număra și problema apărării vaselor de transport ale puterilor Antantei, primejduite de submarinele germane. În anul 1915, un tânăr inginer rus Konstantin Kilovski începe să studieze problema reperajului submarinelor, ajungând la concluzia că încercările infructuoase din trecut de a se repera ghețarii se datorau faptului că se utilizaseră sunete. Singurul mijloc care poate conduce la un rezultat este ultrasunetul. Folosirea ultrasunetelor era cu atât mai necesară în procesul de detectare a submarinelor, cu cât acestea reprezentau în calea undelor obstacole de dimensiuni mult mai mici decât munții de gheață. Afară de acestea, ultrasunetele mai prezentau un avantaj: ele puteau fi înmănușiate, apoi dirijate în direcția voită.

Pentru reperarea submarinelor erau necesare intensități mult mai mari și emițătoare care să poată radia energia acustică în apă. Pentru construirea emițătorului de ultrasunete

necesare, inginerul Kilovski a luat legătura cu savantul francez Paul Langevin. Acesta reușește să creeze atât emițătorul, cât și receptorul de ultrasunete necesare instalației concepută pe baze complet noi. În acest scop Langevin a folosit un fenomen descoperit cu ani în urmă de frații Pierre și Jacques Curie — „piezoelectricitatea”.

Cu ocazia probelor efectuate în apa Senei, la sfârșitul anului 1916 și începutul anului 1917, au putut fi produse și recepționate chiar semnalele ultrasonice cu ajutorul cuarțului piezoelectric.

Dezvoltarea tehnicii electronice a constituit un neprecupețit ajutor pentru realizarea unei instalații de reperare a submarinelor, mai perfecționată, cu performanțe mult îmbunătățite. Într-adevăr, experiențele întreprinse în luna februarie 1918 au dus la rezultate concludente. Bătăia postului de emisie crescuse la 8 km și cu acest prilej au fost obținute pentru prima dată ecouri de la un submarin aflat la depărtarea de 1 500 m de postul de reperaj. (A fost realizat primul hidrolocator ultraacustic). Fusese realizată prima aplicație practică a ultrasunetelor. Totodată, invenția lui Langevin deschidea și pe planul studiului teoretic al ultrasunetelor noi perspective. Știința și tehnica ultrasunetelor intrau într-o nouă etapă. Odată cu construcția emițătoarelor de puteri mari, încep a fi studiate efectele produse atât asupra substanței inerte, cât și asupra celei vii. Astfel, în anul 1927 R. W. Word și A. L. Loamis, utilizând emițătoare cu cristal de cuarț, pun în evidență efectele ultrasunetelor asupra sticlei topite, precum și efectul fragmentării celulelor. În 1928, profesorul S. I. Sokolov pune bazele unei metode noi pentru detectarea defectelor din piese metalice cu ajutorul ultrasunetelor. Metoda a fost perfecționată și extinsă dând naștere unei ample tehnici de control nedistructiv al materialelor (defectoscopia ultrasonică).

(Va urma)

prof. Costică PURDEI

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ

V-ați întrebat vreodată ce înseamnă diesel? De unde vine acest cuvânt? Nu puțini sînt cei ce-l pronunță zilnic, fără a ști că, de fapt, e numele omului cărui îi datorează astăzi forța motrice milioanele de automobile, mii de nave și de locomotive.

S-a născut la Paris în anul 1858. Ar fi putut adopta, după legea țării, naționalitatea franceză. Însă a preferat să se supună împăratului Germaniei și acest pas greșit a avut consecințe dezastruoase pentru viitoarea sa carieră și chiar pentru existența sa.

Și-a petrecut copilăria la Paris, a-

R. Diesel

Oameni de seamă

RUDOLF DIESEL

poi s-a refugiat la Londra. După un timp revine în Franța pentru a-și continua studiile și decide că adevărata sa patrie este Germania, unde se va stabili pentru continuarea lucrărilor.

Sub îndrumarea savantului profesor Linde, tinărul inginer capătă toate trăsăturile unui excepțional geniu al tehnicii mecanice devenind „Herr Doktor Rudolf Diesel“.

Cel dintîi brevet de invenție îl obține în februarie 1892, acesta descriind un „proces de funcționare pentru motoarele cu combustie internă“. Un al doilea brevet a urmat în 1893, dar abia în 1897, după multă muncă, realizează primul motor comercial rentabil. Onoarea de a-l fi construit revine firmei „Maschinen Fabrik“ din Augsburg. Mașina se prezintă sub forma unui monocilindru vertical de 25 CP, ce funcționa cu ulei greu. Interesant însă, că nu Diesel a avut ideea posibilității aprinderii prin compresie; ea a fost întrevăzută prima dată de savantul francez N.L.S. Carot, care a publicat în 1824 o lucrare intitulată „Reflecții asupra forței mo-

trice a căldurii“, în care vorbea despre posibilitatea de a aprinde combustibilul prin compresia aerului de 14 ori față de volumul inițial.

Principiul motorului automobilului modern a fost întrevăzut întîia oară, tot de un francez, Alphonse Beau de Rochas, care l-a descris în 1862. Dar abia germanul Nikolaus Otto a construit în 1876 primul motor în care amestecul carburant era comprimat în cilindru înaintea aprinderii (prin flacără electrică).

Primul motor diesel din lume cîntărea peste 200 kg pentru 1 CP. Herr Doktor se gîndea numai la motoare fixe, fără să întrevadă importanța fantastică a forței diesel. În 1919, un astfel de motor a fost montat pe un vapor; în 1922, la nouă ani de la

moartea sa, un alt motor este montat pentru prima oară pe un autoturism (german). Locomotivele diesel apar abia în 1934.

Însă acest om de excepție a dispărut, în condiții încă neexplicate, în noaptea de 29 septembrie 1913. În aceea seară, a fost văzut pentru ultima dată, pe vasul „Dresden“ cu care călătorea spre Anglia. În dimineața următoarei zile, cabina cu numărul 18, în care Diesel trebuie să-și fi petrecut noaptea, era goală și într-o perfectă ordine. Cîteva zile mai tîrziu, niște belgieni au prins în plase resturile unui om, ce avea o tăietură la cap. Cele cîteva obiecte din buzunarele persoanei respective au fost identificate de fiul lui Diesel. La 10 octombrie un vapor-pilot al guvernului olandez a depistat un om plutind pe mare. Obiectele găsite în buzunare au adus dovada că era vorba de Rudolf Diesel.

Dar presupunerile sînt multe și adevărul întîrzie să apară.

Doru DIMITRIU,
clasa a IX-a H

ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂEcologie

Omul, prin capacitatea sa de a descoperi, de a inventa și de a crea, s-a dovedit apt să realizeze modificări ample și rapide, chiar explozive, asupra naturii, să transforme mediul înconjurător în favoarea sa. Aceste modificări provoacă însă și daune incalculabile atunci când omul acționează în mod abuziv și irațional. De aceea, una din cele mai grave și mai dificile probleme care preocupă în zilele noastre omenirea este degradarea mediului înconjurător. Dintre principalii factori pe care putem să-i influențăm direct și care pot contribui la soluționarea acestora se numără: apa, solul, atmosfera, ca elemente componente ale complexului nostru planetar. Poluarea aerului este în primul rând un fenomen al vieții urbane. Creșterea populației, dezvoltarea industriei, utilizarea vehiculelor acționate cu motor produc impurități tradiționale întâlnite în aer. În atmosferă, au fost descoperite mai mult de o sută de substanțe poluante, dintre care cele mai importante fiind: anhidrida sulfuroasă, oxidul de carbon, oxizii de azot, hidrocarburile azotoase, plumbul și fluorura.

Anhidrida sulfuroasă este unul dintre poluanții curenți ai aerului orașelor. În anumite cantități, dă naștere la fenomenul cunoscut sub numele de smog întâlnit în Belgia, în 1930, la Londra în 1952, unde în 3 zile a cauzat moartea unui număr de 4000 de persoane.

Creșterea procentului de dioxid de carbon în atmosferă poate să ducă la intensificarea efectului de seră, adică la ridicarea temperaturii la suprafața pământului. În ceea ce privește impuritățile sub formă de particole care se depun la mari distanțe de la locul producerii, următoarele exemple sînt elocvente: pe teritoriul Statelor Unite ale Americii, anual cantitatea acestora se ridică la 180 milioane tone, în R.F.G. la 20 milioane tone. S-a apreciat că, în S.U.A., 60% din poluarea atmosferei este provocată de autovehicule. În Japonia, orașul Tokio, cu peste 2 milioane de automobile, deține primul loc în lume în materie de poluare atmosferică, depășind astfel orașul New York.

În aer se găsește o cantitate din ce în ce mai mare de plumb rezultat din arderile diferiților combustibili.

PROTECȚIA MEDIULUI — o problemă esențială a zilelor noastre

În aceste condiții, cantitatea de plumb a organismului este mai mare la persoanele care locuiesc în vecinătatea autostrăzilor.

Ozonul acumulat într-un străt de 10—15 km deasupra Terrei reține razele ultraviolete nocive ale soarelui, iar prin absorbție ele devin o sursă de energie. Transportul cu avioane supersonice este unul din factorii nocivi care duc treptat la diminuarea și perturbarea stratului de ozon. O victimă a poluării atmosferei este și obeliscul regelui Tutmes al III-lea, instalat în Central Park din New York. Heroglifele gravate pe el au fost foarte clare, dar după 90 de ani ele s-au degradat total, în comparație cu cele din țara de origine, unde se păstrează de peste 3 milenii, intacte.

Dana-Adriana RUSAN,
clasa a XII-a A

CALENDARUL

Dintotdeauna, oamenii au căutat să-și organizeze treburile în timp. Așa a apărut necesitatea de a-l măsura și odată cu aceasta s-au realizat, în acest scop, și primele mijloace primitive: clepsidra, ceasul solar și altele.

Dar acestea nu puteau determina decât durata unei zile, deci trebuia un nou sistem de măsurare a timpului care să cuprindă mai multe zile. Acesta a fost calendarul, care a fost alcătuit după mii de ani de căutări și observații.

După cum știm, calendarul este un sistem de împărțire a timpului în zile, săptămâni, luni și ani. Pentru alcătuirea acestuia, mai întâi, trebuie lămurite unele fenomene și apoi pe baza acestora să se determine durata exactă a unei zile.

Oricine poate observa că soarele se ridică în cursul zilei la o oarecare înălțime maximă deasupra orizontului. În astronomie, se spune că el culminează superior. Același lucru putând fi observat și la stele, fiecare având un punct unde culminează superior.

Este știut că pământul se rotește de la apus spre răsărit și că în acest timp ni se pare că sfera cerească¹⁾ cu stelele și Soarele se rotește ca un tot unitar. Deci putem afirma acum că durata unei zile este intervalul de timp în care Pământul efectuează o rotație completă în jurul axei sale.

Această durată se poate determina cu ajutorul următorului experiment: considerăm o lunetă care se rotește în planul meridian²⁾ al locului de observație, stabilind momentul în care o stea culminează superior. În

noaptea următoare, stabilim din nou momentul când aceeași stea culminează superior.

Durata dintre cele două culminații ale aceleiași stele nu este altceva decât durată în care Pământul a efectuat o rotație completă în jurul axei sale.

Această durată s-a numit **zi siderală**.

Ziua siderală rămâne constantă în cursul anului de aceea este folosită ca unitate de timp de către astronauți, fiind împărțită în secunde, minute, ore ca și ziua obișnuită.

Cu toate că cu ajutorul zilei siderale se stabilește ora exactă, aceasta nu este dată în ore siderale, ci în alt fel de ore și anume, acelea pe care le indică ceasornicele noastre.

Dacă măsurăm timpul care se scurge între două culminații superioare ale Soarelui observăm că este aproximativ egal cu durata zilei siderale.

Acest interval de timp se numește **zi solară** și este mai lungă ca ziua siderală cu 3 minute și 56 de secunde. Cauza diferenței dintre ziua solară și ziua siderală este următoarea:

În mișcarea sa aparentă în jurul Pământului, Soarele parcurge 360° în 365 de zile, deci aproximativ 1° pe zi, pe care îl parcurge în 3 minute și 56 de secunde. Deci față de o stea, Soarele rămâne în fiecare zi în urmă cu cite un grad.

Cu ajutorul zilei solare, se determină **ziua solară mijlocie**³⁾ adică unitatea de timp folosită de noi zi de zi.

Ziua solară mijlocie este și ea împărțită la rîndul ei în secunde, minute și ore mijlocii. Totuși mai rămîne un hop de trecut și anume, ziua solară mijlocie începe și se termină la mijlocul zilei atunci cînd Soarele culminează superior. Acest lucru provoacă multe neplăceri. De pildă, un agricultor termină lucrarea sa la mijlocul zilei neștiind astfel în ce zi a terminat dacă nu are ceasul cu el.

Pentru a evita astfel de neplăceri s-a convenit ca ziua civilă (ziua solară mijlocie) să fie deplasată cu 12 ore, ziua începînd acum la miezul nopții cînd majoritatea acțiunilor omului sînt întrerupte.

(Va urma)

Ionel MARINESCU,
cl. a XI-a A

1. Cerul de zi și de noapte formează o singură unitate numindu-se sferă cerească.

2. Adică o suprafață (un plan) dreaptă ce trece prin axa lumii PS-PN și punctul A unde ne aflăm.

3. Pe orbita sa, Soarele parcurge unele porțiuni în intervale mai lungi, uneori în intervale mai scurte. Deci zilele solare nu sînt egale decât în unele perioade. De aceea se ia o medie în calculele acestor zile, obținindu-se zilele solare mijlocii.

Bibliografie

Gh. Chiș, I. Teodoran, A. Tache — „Povestea calendarului“, Editura științifică, Buc., 1963.

OLIMPIADA de MATEMATICĂ * FAZA JUDEȚEANĂ

În ziua de 15 II 1981 a avut loc faza județeană a concursului de matematică rezervat elevilor de gimnaziu și liceu. Din cele circa 30 de subiecte de concurs am selecționat un grup de probleme ce ni s-au părut mai interesante, mai dificile. Unele soluții au fost date într-un cadru mai general decât cel impus de subiectul de concurs. Anumite calcule și deducții, mai ușoare, au fost lăsate în șama cititorului.

SAVU CORNELIU, profesor

MIRCEA ROMULUS și HAGLER RADU, elevi

1. (cl. a xii-a) Fie $(A, +, \cdot)$ un inel cu 5 elemente. Să se arate că 5 este cel mai mic număr natural cu proprietatea că $ne = \theta$, θ și e fiind elementele neutre ale celor două operații. Să se deducă apoi comutativitatea „înmulțirii”.

Fie $(A, +, \cdot)$ un inel cu $\text{Card } A = n \geq 2$. $(A, +)$ fiind grup abelian, avem $n \cdot x = \theta$, $\forall x \in A$; în particular $ne = \theta$ (vezi varianta „aditivă” a exercitiului R4 pg. 52 Algebră cl. a xii-a ed. 1980). Fie $p \in \mathbb{N}^*$ cel mai mic cu proprietatea $pe = \theta$ ($1 < p \leq n$). În baza teoremei împărțirii în \mathbb{N} , $\exists q, r \in \mathbb{N}$, unic determinați, $0 \leq r < p$, a. i. $n = pq + r$ ($p \leq n \Rightarrow q \neq 0$). Din $\theta = ne = (qp + r)e = q(pe) + re = \theta + re$ și $r < p$, rezultă $r = 0$. Deci $p | n$, iar, dacă n este număr prim, $p = n$. Această ultimă concluzie justifică afirmația făcută în problemă. Aplicând distributivitatea lui „ \cdot ” față de „ $+$ ”, mai obținem $px = \theta$, $\forall x \in A$.

Fie $B = \{x \in A \mid x = me, m = \overline{0, n-1}\}$. S-a acceptat, ca și mai sus, $0e = \theta$ și $1e = e$. Dacă n este număr prim, elementele me sînt distincte ($me = m'e \Rightarrow |m - m'|e = \theta \Rightarrow m = m'$, deoarece $|m - m'| < n$), deci $\text{Card } B = \text{Card } A$, ceea ce implică $A = B$. $\forall x, y \in A$, $xy = me \cdot m'e = (mm')e = m'e \cdot me = y \cdot x$, deci „înmulțirea” este comutativă.

Altfel, funcția $\varphi: \mathbb{Z}_n \rightarrow A$, $\varphi(\overline{m}) = me$, este un izomorfism între inelele $(\mathbb{Z}_n, +, \cdot)$ și $(A, +, \cdot)$. Cum primul este inel comutativ, al doilea inel se bucură de aceeași proprietate.

2. (cl. a xii-a) Fie \mathcal{C} mulțimea funcțiilor continue $f: \mathbb{R} \rightarrow \mathbb{R}$, $k \in \mathbb{R}$, $k \in \mathbb{R}$ și mulțimile

$$H_k = \{f \in \mathcal{C} \mid f(k+x) + f(k-x) = 0, \forall x \in \mathbb{R}\} \text{ și}$$

$$G_e = \{g \in \mathcal{C} \mid g(e) = 1 \text{ și } g(e+x) \cdot g(e-x) = 1, \forall x \in \mathbb{R}\}.$$

Să se arate că grupurile $(H_k, +)$ și (G_e, \cdot) sînt izomorfe.

Funcțiile din H_k satisfac $f(k) = 0$, iar funcțiile din G_e sînt strict

pozitive (din $g(e+x) \cdot g(e-x)$, $\forall x \in \mathbb{R} \Rightarrow g(y) \neq 0, \forall y \in \mathbb{R}$, iar dacă ar exista $x \in \mathbb{R}$ a.s. $g(x) < 0$, atunci g -fînd continuă-s-ar amula pe intervalul determinat de x și e). Deci $G_e \subset G_+$, G_+ fiind mulțimea fct strict pozitive continue pe \mathbb{R} . Este ușor de justificat că $(G_+, +)$ și (G_+, \cdot) sînt grupuri abeliene, iar $(H_k, +)$ și (G_e, \cdot) sînt subgrupuri ale acestora. Funcția $\varphi: H_k \rightarrow G_e$, $\varphi(f) = g$ a.s. $g(e+x) = e^{f(k+x)}$, $\forall x \in \mathbb{R}$, este izomorfismul săutut.

3. (cl. a XI-a) Dacă $f: \mathbb{R} \rightarrow \mathbb{R}$ admite primitivă, atunci și $g: \mathbb{R} \rightarrow \mathbb{R}$, $g(x) = |x| f(x)$, admite primitivă.

(a) Fie $f: J \rightarrow \mathbb{R}$ și A o mulțime finită (sau numărabilă) de puncte a_k din intervalul J . Dacă f admite primitivă pe fiecare subinterval determinat de punctele a_k (cu includere la aceste puncte), atunci f admite primitivă pe J . Această teoremă este o generalizare a exercitiului IV 1 pg. 14 Elemente de analiză matematică cl. a XI-a ed. 1980. Demonstrația se face prin inducție matematică și folosește exercitiul amintit.

(b) Fie $f, h: J \rightarrow \mathbb{R}$ și A o mulțime finită (sau numărabilă) de puncte a_k din intervalul J . Dacă f admite primitivă și h derivabilă și cu h' continuă pe fiecare subinterval determinat de punctele a_k (cu includere la aceste puncte), atunci și $g: J \rightarrow \mathbb{R}$, $g(x) = f(x)h(x)$, admite primitivă pe J . Dacă $S \subset J$ este unul din subintervalele menționate și $F: S \rightarrow \mathbb{R}$ este o primitivă a lui f , atunci $hF: S \rightarrow \mathbb{R}$ are primitivă, deoarece $hF = (hF)' - h'F$ este o diferență de funcții cu primitivă (hF este primitivă lui $(hF)'$, h' și F sînt funcții continue). În baza teoremei (a) $g = hF: J \rightarrow \mathbb{R}$ admite primitivă.

În problema noastră $J = \mathbb{R}$, $A = \{a_n = 0\}$ și $h(x) = |x|$.

4. (cl. a XI-a) Fie $(a_n)_{n \geq 0}$ a.s. $a_{n+1} + a_{n-1} = a_n \sqrt{2}$, $\forall n \in \mathbb{N}^*$. Să se arate că șirul (a_n) este mărginit.

Din $a_{n+2} + a_n = (a_{n+1} \sqrt{2} - a_n)^2 + a_n^2 = 2a_{n+1}^2 - 2a_{n+1} a_n \sqrt{2} + (a_n \sqrt{2})^2 = 2a_{n+1}^2 - 2a_{n+1} a_n \sqrt{2} + 2a_n^2 = 2a_{n+1}^2 - 2a_{n+1} a_n \sqrt{2} + a_n^2 + a_n^2 = a_{n+1}^2 + a_n^2$, rezultă că $a_{n+2}^2 + a_n^2 = a_{n+1}^2 + a_0^2$, $\forall n \in \mathbb{N}$. Apoi, din $a_n^2 \leq a_1^2 + a_0^2 = A^2$, rezultă că $|a_n| \leq A$ ($A > 0$), $\forall n \in \mathbb{N}$, ceea ce justifică mărginirea șirului.

Altfel. În baza teoriei șirurilor recurente se obține că $a_n = A \sin(\rho + \frac{n\pi}{8})$, $\forall n \in \mathbb{N}$, numerele ρ și φ fiind determinate de termenii a_0 și a_1 ai șirului. Evident $|a_n| \leq |A|$. Șirul este periodic cu $T_0 = 8$.

5. (cl. a X-a) Să se arate că (a) $\forall n \geq 1$, $\lg(n+1) > \frac{3}{10^n} + \lg n$ și că (b) $\forall n \geq 2$, $\lg(n!) > \frac{3n}{10} \left(\frac{1}{2} + \frac{1}{3} + \dots + \frac{1}{n} \right)$.

(Continuare în pag. 1242)

(Urmare din pag. 1241)

Din $2^{10} > 10^3$ rezultă (c) $\lg 2 > \frac{3}{10}$, iar din $m = 10^{n-1} \geq n, \forall n \in \mathbb{N}^*$, rezultă (d) $\left(\frac{n+1}{n}\right)^{10^{n-1}} = \left(1 + \frac{1}{n}\right)^m = 1 + \binom{m}{1} \cdot \frac{1}{n} + \dots \geq 1 + \frac{m}{n} \geq 2$, deci $\left(\frac{n+1}{n}\right)^{10^{n-1}} \geq 2$

Din (d) rezultă: $\lg(n+1) - \lg n = \lg \frac{n+1}{n} \geq \lg 2 \cdot \frac{1}{10^{n-1}} > \frac{3}{10} \cdot \frac{1}{10^{n-1}} = \frac{3}{10^n}$, ceea ce justifică (a).

Aplicăm inegalitatea mediilor (aritmetică și geometrică) numerelor k și $n-k+1$: $\frac{n+1}{2} = \frac{k+(n-k+1)}{2} \geq \sqrt{k(n-k+1)}$, $\forall k = \overline{1, n}$. Înmulțind aceste inegalități, obținem $\left(\frac{n+1}{2}\right)^n > \sqrt{(1 \cdot n) \cdot (n \cdot (n-1)) \cdot 2 \cdot 1} = n!$

Din $\left(\frac{n+1}{2}\right)^n > n!$ obținem, pe rând, $(n+1)^n > 2^n \cdot n!$ și $(n+1)! > 2 \cdot (n!)^{\frac{n+1}{n}}$. Logaritmand ultima inegalitate, obținem $\lg(n+1)! > \lg 2 + \frac{n+1}{n} \lg n!$, relație care, împreună cu relația (c), ne va permite să demonstrăm prin inducție matematică afirmația din (b).

6. (cl. a IX-a) ABCD este un patrulater convex a.î. $|AB| + |BD| \leq |AC| + |CD|$. Să se arate că $|AB| < |AC|$.

Presupunem $|AB| \geq |AC|$ și fie $M \in |AB$ a.î. $|AM| \equiv |AC|$, atunci sau $A-M-B$, sau $M=B$. Patrulaterul ABCD fiind convex și patrulaterul AMCD este convex și deci semidreptele $|MD$ și $|CA$ sînt interioare unghiurilor $\sphericalangle AMC$ și, respectiv, $\sphericalangle MCD$. Din $\sphericalangle AMC \equiv \sphericalangle MCA$, $\sphericalangle AMC > \sphericalangle CMD$ și $\sphericalangle MCA < \sphericalangle MCD$ rezultă $\sphericalangle CMD < \sphericalangle MCD$ și $|CD| < |MD|$. Din $|AB| + |BD| \geq |AM| + |MD| = |AC| + |MD| > |AC| + |CD|$, rezultă că $|AB| + |BD| > |AC| + |CD|$, ceea ce contrazice ipoteza. Deci, $|AB| < |AC|$.

7. (cl. a IX-a) Să se arate că oricare, ar fi cinci numere întregi, între sumele și diferențele lor există un număr divizibil cu 7.

Fie a_1, a_2, a_3, a_4, a_5 , cele cinci numere. Împărțite la 7 dau cinci resturi $r_1, r_2, r_3, r_4, r_5 \in \{0, 1, 2, 3, 4, 5, 6\}$. Dacă $\exists r_i = r_j$, evident că $7 | a_i - a_j$ și concluzia este justificată. Dacă cele cinci resturi sînt distincte, atunci pot lipsi cel mult două resturi din perechile (1,6), (2,5) sau (3,4), deci $\exists r_i$ și r_j a.î. $r_i + r_j = 7$. Evident $7 | a_i + a_j$.

8. (cl. a VIII-a) Să se determine cel mai mic $x \in \mathbb{N}$ a.î. 1981 să dividă $x^2 + 2x - 35$.

Din $x \in \mathbb{N}$ rezultă $x^2 + 2x - 35 \geq -35$, deci nu există m negativ divizibil cu 1981. Cum $x^2 + 2x - 35 = (x+7)(x-5)$, deducem $x = 5$.

Dacă s-ar fi cerut toți întregii x pentru care $1981 | x^2 + 2x - 35$, răspunsul ar fi fost $x \in \{x = 1981m + a \mid m \in \mathbb{Z} \text{ și } a \in \{5, 854, 1125, 1974\}\}$.

„Notre revue“

DU SOMMAIRE

- CENTENAIRE ION MINULESCO
Mioara MINULESCO :
„Mon père a toujours été pour le progrès de la poésie et des arts en général“.
Prof. univ. dr. Dumitru MICO :
„ION MINULESCO“
- EVENEMENT
L'étape républicaine du concours de langue et de littérature roumaines „Mihail Eminescu“, édition 1981.
- LEQUEL DES NAVIRES ATTEINDRA AU BUT
- FOLKLORE
Une nouvelle version de la „Mioritza“
- AMIS DE „NOTRE REVUE“
C. D. ZELETIN
- ANCIENS ELEVES DU LYCEE „UNIREA“
Cornel COMAN
- DIALOGUES LITTERAIRES
Marin SORESCO :
„Je crois que la dramaturgie roumaine actuelle peut être mise, sans aucune gêne, à côté de la création dramatique de l'entre-deux-guerres“
Valentin SILVESTRU :
„Dumitru Radu Popescu c'est, à présent, le plus important créateur roumain du drame social“
Dumitru Radu POPESCU :
„Du théâtre politique? Mais tout le théâtre du Monsieur Ion Luca Caragiale n'est qu'un politique“
- HISTOIRE LITTERAIRE
Une lettre et quelques autographes de Tudor ARGHEZI
- VRANCEA LITTERAIRE
- REPORTAGE
En suivant les routes littéraires du pays (VII)
BLAJ
- ENQUETE DE „NOTRE REVUE“
Sur l'amitié encore
- MUSIQUE
Vera MORA
- SENSIBILITE ESTHETIQUE
Paul Caravia : Design — définition et histoire
- SEQUENCES CULTURELLES
- SCIENCE ET TECHNIQUE

„Our Magazine“

FROM the SUMMARY

- ION MINULESCU CENTENARY
Mioara MINULESCU :
„My father was always for the progress of poetry, of arts in general“
Profesor dr. Dumitru MICU :
„ION MINULESCU“
- EVENT
The republican phase of the competition of Romanian language and literature „Mihail Eminescu“, edition 1981
- AMONG HUNDREDS OF MASTS
- FOLKLORE
A new version of „Mioritza“
- FRIENDS OF „OUR MAGAZINE“
C. D. ZELETIN
- PAST PUPILS OF „UNIREA“ HIGH SCHOOL
Cornel COMAN
- LITERARY DIALOGUES
Marin SORESCU :
„I think that the present Romanian drama can stay, shamelessly, beside the dramatic creation between the two world wars“
Valentin SILVESTRU :
„Dumitru Radu Popescu is now the most important Romanian playwright of social drama“
Dumitru Radu POPESCU :
„Political theatre? Still Mr. Ion Luca Caragiale's theatre is political.“
- LITERARY HISTORY
A letter and some autographes from Tudor ARGHEZI
- LITERARY VRANCEA
- REPORTAGE
On the literary ways of the country (VII)
BLAJ
- INQUIRY OF „OUR MAGAZINE“
Again about friendship
- MUSIC
Vera MORA
- AESTHETIC SENSIBILITY
Paul Caravia : Design — definition and history
- CULTURAL SEQUENCES
- SCIENCE AND TECHNIQUE

„Our Magazine“

FROM the SUMMARY

- ION MINULESCU CENTENARY
Mioara MINULESCU :
„My father was always for the progress of poetry, of arts in general“
Profesor dr. Dumitru MICU :
„ION MINULESCU“
- EVENT
The republican phase of the competition of Romanian language and literature „Mihai Eminescu“, edition 1981
- AMONG HUNDREDS OF MASTS
● FOLKLORE
A new version of „Miorița“
- FRIENDS OF „OUR MAGAZINE“
C. D. ZELETIN
- PAST PUPILS OF „UNIREA“ HIGH SCHOOL
Cornel COMAN
- LITERARY DIALOGUES
Marin SORESCU :
„I think that the present Romanian drama can stay, shamelessly, beside the dramatic creation between the two world wars“
Valentin SILVESTRU :
„Dumitru Radu Popescu is now the most important Romanian playwright of social drama“
Dumitru Radu POPESCU :
„Political theatre? Still Mr. Ion Luca Caragiale's theatre is political.“
- LITERARY HISTORY
A letter and some autographes from Tudor ARGHEZI
- LITERARY VRANCEA
- REPORTAGE
On the literary ways of the country (VII)
BLAJ
- INQUIRY OF „OUR MAGAZINE“
Again about friendship
- MUSIC
Vera MORA
- AESTHETIC SENSIBILITY
Paul Caravia : Design — definition and history
- CULTURAL SEQUENCES
- SCIENCE AND TECHNIQUE

Directorul liceului : prof. Cecilia MAIOROV

Colectivul redacțional :

PROFESORI : Neculai CHIFAN, Ștefan IONNEANU, Vasile NECHITA, Carmen NAGLER, Valeria POPESCU, Costică PURDEL, Ion ROȘU, Ștefan VĂSIL, Corneliu SAVU
ELEVI : Sergiu DESAGĂ, Lidia DIMITRIU, Doru DIMITRIU, Valentina DIMA, Atena-Lileta GAVRILĂ, Cezara GROPER, Ovidiu GROPER, Tatiana ILIE, Dan LAVRIC, Laura LIMBĂȘAN, Ionel-Marin MARINESCU, Romulus MIRCEA, Gabriela MOISE, Radu NAGLER, Anca-Felicia PARAGINĂ, Daniela PUPĂZĂ, Dana-Adriana RUSAN, Mihaela SEREA, Lăcrămioara VĂSUIANU

Tehnoredactare : Marius VALENTIN

Fotografii : Costică RĂDUC
Tiberiu DIMA

Coperta I și medalion
Ion MINULESCU,
de Vasile PĂNESCU

Difuzor voluntar : prof. Petre MARINESCU

REDAȚIA ȘI ADMINISTRAȚIA

Liceul „Unirea” — Focșani,
str. Cezar Bolliac, 15 ; telefon : 1 56 59.
Căsuța poștală 110 ; cod 5300

Tiparul : Întreprinderea poligrafică Bacău
Subunitatea Focșani

**FOCȘANI. Clădirea Teatrului muni-
cipal, ctitorie a maiorului
GH. PASTIA**

Foto: C. RADU

DIN SUMAR

● CENTENAR ION MINULESCU

Mioara MINULESCU :

„Tata a fost mereu pentru mersul înainte
al poeziei, al artelor în general“

— Prof. univ. dr. Dumitru MICU:

„ION MINULESCU“

● EVENIMENT

Faza republicană a concursului de limbă și
literatură română „Mihai Eminescu“, ediția
1981

● DINTRE SUTE DE CATARGE

● FOLCLOR

O nouă variantă a „Mioriței“

● PRIETENII „REVISTEI NOASTRE“

C.D. ZELETIN

● FOȘTI ELEVI AI LICEULUI „UNIREA“

Cornel COMAN

● DIALOGURI LITERARE

Marin SORESCU :

„Cred că dramaturgia românească actuală
poate sta, fără jenă, alături de creația dra-
maturgică dintre cele două războaie mon-
diale“

Valentin SILVESTRU:

„Dumitru Radu Popescu este, în momentul
de față, cel mai important autor român de
dramă socială“

Dumitru Radu POPESCU:

„Teatrul politic? Tot teatrul domnului Ion
Luca Caragiale este politic“

● ISTORIE LITERARĂ

O scrisoare și câteva autografe de la Tudor
ARGHEZI

● VRANCEA LITERARĂ

● REPORTAJ

Pe drumurile literare ale țării (VII)
BLAJ

● ANCHETA „REVISTEI NOASTRE“

Din nou despre prietenie

● MUZICA

Vera MORA

● SENSIBILITATEA ESTETICĂ

Paul Caravia : Design-ul — definiție și isto-
ric

● SECVENȚE CULTURALE

● ȘTIINȚĂ ȘI TEHNICĂ